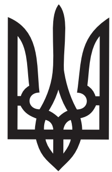
ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Кар'єра

З Дюймовочкою вийшла помилка...

СТОР. 10

Характер

Дивна місіс Вершиніна

СТОР. 12

Знай наших!

Про тих, хто завжди в формі

СТОР. 14

№ 44 (5294) СЕРЕДА, 7 БЕРЕЗНЯ 2012 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

З Міжнародним жіночим днем!

Дорогі співвітчизниці!

Від усього серця вітаю вас з Міжнародним днем прав жінок і миру.

У назві цього свята не випадково і неподільно злилися поняття прав жіноцтва і найдорожчого, що є в людей, — миру. Але його змістовний діапазон ще ширший і багатший. Важко знайти у календарі дату, яка так органічно й гармонійно поєднувала б у собі подих весни і соціально-політичну складову, ніжність, кохання, родинне щастя і клопоти, тривоги сьогодення та надії на майбутнє.

Цей день по вінця сповнений щирими емоціями, він неповторний і багатобарвний, як неповторне і багатогранне життя. І у святі, і в повсякденні має дедалі більшати світла, добра й тепла, уваги, шани і любові до Жінки — матері і сестри, коханої і дружини, берегині домашнього вогнища і громадянки своєї Вітчизни. У цьому завдання держави та влади, постійний і почесний обов'язок представників сильної статі.

Вклоняючись вам, шановні жінки, зичу високих почувань і земних радощів, щастя у дітях, злагоди, достатку і благополуччя у ваших родинах та оселях.

Нехай з першими квітами рідна земля явить до вас свою материнську ласку і щедрість!

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.

Фоторепродукція Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Осяяна вічним світлом

А в Шевченкової «Катерини» — своє свято: нинішнього року їй виповнюється 170 років. Протягом усього цього часу про неї не втомлюються сперечатися мистецтвознавці й навіть політики (особливо, коли мова заходить при нагоді про те, «з ким кохатися, а з ким не кохатися»). А вона собі йде — з опущеним поглядом і ледь помітною усмішкою, осяяна дивним світлом вічного материнства: мовляв, балакайте собі.

От що цікаво: Тарас нікому в Петербурзі цю роботу не показував. Хоч міг би це зробити з вигодою для себе, адже створена незадовго перед тим картина «Циганка-ворожка» отримала срібну медаль другого ступеня Академії мистецтв. А в цьому випадку — нікому не хвалився і про нагороду не думав. Передав картину в Україну, в Качанівку, Григорієві Тарновському. Щодо ціни — написав Тарновському так: «А що вона буде коштувати — то це вже Ваше діло, хоть кусень сала...» Звісно — іронізував, бо знав, що на продаж, а що — ні.

«Катерину» написано 1842 року, коли Шевченко ще вчився в Академії мистецтв. Мабуть, слухач академії мав і без того немало клопоту та обов'язкових навчальних планів. Отже, «Катерину» створено в позаурочний час. Усе справжнє, мабуть, тільки так і робиться — поза необхідністю, поза планом і програмою...

У селах Криму відродять заклади культури

Міністерство культури Криму планує відродити роботу закладів культури в сільських регіонах автономії.

Про це повідомила міністр культури Криму Олена Плакида в ефірі державної телерадіокомпанії «Крим», **передає Головне управління інформаційної політики Ради міністрів АРК.** За її словами, один з головних пріоритетів міністерства — саме робота в сільських регіонах. Для відновлення закладів культури в селі й забезпечення їхнього нормального функціонування необхідна спільна робота місцевої влади, республіканського керівництва, профільних фахівців. Велику роль у становленні клубного життя на селі можуть зіграти громадські організації. Нагадаємо, в лютому нинішнього року в Україні було введено мораторій на закриття державних і комунальних закладів культури в сільській місцевості до 2017 року, **інформує наш власкор Роман ЧЕРЬОМУХІН.**

ПОДІЇ

Без них на світі все не так

Сьогодні колектив Івано-Франківського академічного обласного українського музично-драматичного театру імені Івана Франка покаже містянам концерт «Без жінок на світі все не так» з нагоди свята 8 Березня. «Глядачі побачать акторів не такими, якими вони їх досі знали, — запевняє директор театру Ростислав Держипільський. — Вони виконуватимуть арії з відомих оперет, естрадні пісні, оркестр гратиме популярну музику. Програма концерту побудована так, щоб глядачам весь час хотілося підспівувати виконавцям». А вчора на сцені театру відбулися урочистості до Міжнародного дня прав жінок і миру. З ініціативи голови ОДА Михайла Вишиванюка Коломийський академічний обласний український драматичний театр імені Івана Озаркевича показав комедію «Фараони» Олексія Коломійця, **повідомляє наш власкор Дарина НАЗАРЧУК.**

У Запоріжжі підбили підсумки конкурсу «Міліцейська красуня»

Змагання напередодні жіночого свята проводить Головне управління МВС України в Запорізькій області. У місцевому гарнізоні служать та працюють дві тисячі представниць прекрасної статі. У конкурсі взяли участь 50 жінок. Головні призи отримали співробітниці зі званнями від сержанта до майора. Переможницею стала інспектор відділу організації дорожнього руху управління ДАІ області, старший лейтенант міліції Лариса Фоменко. Нагородження відбулося у святковій та врочистій атмосфері — на сцені Академічного обласного українського музично-драматичного театру імені В. Магара, **передає наш власкор Леонід СОСНИЦЬКИЙ.**

КОРОТКО

■ За попередніми висновками Ченстоховської окружної прокуратури, у лобовому зіткненні поїздів у Польщі винний диспетчер, який на станції Стажин не перевів стрілки. Внаслідок цього потяг сполученням Варшава (Східна)—Краків виїхав на не свою колію. Нині чоловік у тяжкому психічному стані перебуває у лікарні, **повідомляє наш власкор Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.**

■ Фотографи з Польщі, Словенії, Чехії та України 10 березня відкриють у Кам'янці-Подільському міжнародну виставку «Європейські фотозустрічі: Схід—Захід», **передає наш власкор Віра ШПИЛЬОВА.**

■ За рішенням прокуратури громадянин Чехії, який вирощував коноплі в Рахівському районі Закарпатської області, постане перед судом, **повідомляє наш власкор Василь НИТКА.**

Вимога МВФ підняти ціну на газ для населення на 50% є неприйнятною, – Президент України Віктор Янукович

Володимир ЛИТВИН привітав працівниць апарату Верховної Ради України зі святом 8 Березня

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин привітав у вівторок працівниць апарату парламенту з наступаючим жіночим святом — 8 Березня.

Вітаючи жінок, В. Литвин підкреслив, що це свято знаменує собою прихід весни і сподівань, які вона несе із собою.

Керівник парламенту висловив жіноцтву вдячність за професіоналізм і високу відповідальність як за сьогодення, так і за прийдешнє, — в роботі і у власних сім'ях, адже кожна з них — берегиня родинного вогнища, злагоди в сім'ї, миру в державі.

В. Литвин побажав усім жінкам щастя, здоров'я, добра, сповнення мрій і бажань, любові та поваги рідних і близьких.

Керівник парламенту вручив з нагоди свята відзнаки Верховної Ради України кращим працівницям апарату Верховної Ради, народним депутатам.

Прес-служба Верховної Ради України.

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин вручає грамоту Верховної Ради головному консультанту секретаріату Комітету з питань національної безпеки і оборони Вірі Лагодіній під час привітання з Міжнародним жіночим днем.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Візит до країни сакури

Глава українського парламенту Володимир Литвин 7—11 березня відвідає з офіційним візитом Японію.

Програмою візиту передбачається його аудієнція в Імператора Японії Акіхіто.

В. Литвин також проведе переговори з Прем'єр-міністром Японії Й. Нода, зі Спікером Палати представників парламенту Японії Т. Йокоміті, з Головою Палати радників Парламенту Японії К. Хіратою та з Головою японської парламентської Асоціації дружби «Японія—Україна» Е. Морі.

У програмі візиту, як повідомляє прес-служба Верховної Ради, — зустрічі глави українського парламенту з керівництвом громадської Ради з міжнародних зв'язків (ФЕК), із членами Комітету ділового співробітництва з Україною Японської федерації бізнесу «Кейданрен», та виступ В. Литвина перед представниками Японської федерації бізнесу «Кейданрен» на тему «Законодавче забезпечення економічних реформ в Україні».

Українська парламентська делегація на чолі з Головою Верховної Ради відвідає префектури Фукусима та Міягі. В. Литвин проведе зустрічі з Губернатором префектури Фукусима Ю. Сато, з представниками Агентства з атомної і промислової безпеки Японії та Токійської електрогенеруючої компанії «ТЕПКО».

В. Литвин також оглягне АЕС «Фукусіма-1» і відвідає район Мітадзоно №2 в м. Наторі.

Під егідою парламентів можуть створити міжвідомчу групу

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин наголошує на важливості об'єднання зусиль парламентаріїв України і Росії у питаннях боротьби з незаконним обігом наркотиків.

Під час учорашньої зустрічі з директором Федеральної служби Російської Федерації з контролю за обігом наркотиків **Віктором ІВАНОВИМ (на знімку)** Володимир Литвин висловив думку про доцільність розгляду цієї проблеми, яка нині набула міжнародного характеру, на засіданні Міжпарламентської комісії із співробітництва Верховної Ради України та Федеральних Зборів Російської Федерації.

За словами Голови Верховної Ради, питання щодо профілактики правопорушень, пов'язаних з вживанням наркотиків, заходів щодо боротьби з виробництвом і розповсюдженням наркотичних речовин та лікування і реабілітації наркозалежних, може бути розглянуто на спільних комітетських слуханнях за участю українських та російських парламентаріїв.

ФАКТ

За період з 1 січня 2010 р. по 1 березня ц. р. Верховна Рада України ухвалила низку законів, спрямованих на боротьбу з обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів, нині на розгляді перебуває ще кілька законодавчих актів.

В. Литвин наголосив на важливості уніфікації відповідного законодавства, висловивши думку, що з цією метою МПА СНД могла б розробити модельні закони.

Він також висловив думку про можливість створення міжвідомчої групи, до складу якої увійшли б представники відповідних силових відомств двох країн, і яка б працювала під егідою парламентів.

Своєю чергою, В. Іванов зазначив, що Федеральна служба Російської Федерації з контролю за обігом наркотиків проводить спільні заходи з відповідними відомствами України, спрямовані на боротьбу з цим негативним явищем. Між Федеральною службою і МВС України підписано Угоду про співпрацю у боротьбі з незаконним обігом наркотиків.

Прес-служба Верховної Ради України.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Треба припинити взаємопоборювання

Як ми вже повідомляли, позавчора Голова Верховної Ради України побував з робочою поїздкою в Баранівському районі Житомирщини. Він відвідав об'єкти освіти й медицини в селищі Довбиш та райцентрі. А в другій половині дня взяв участь в урочистому зібранні з нагоди свята 8 Березня у місті Баранівка. У своєму виступі В. Литвин наголосив на важливості поваги до найближчих людей — матерів, жінок, доньок. Він нагадав: найбільше пісень в Україні — про матір, а це є свідченням того, що мати у кожного є найріднішою, найсильнішою і наймудрішою жінкою.

Треба, щоб кожна жінка не була самотньою, зазначив В. Литвин. За його словами, «необхідно підтримати, оточити увагою тих жінок, які через різні життєві обставини залишилися наодинці зі своїми проблемами». «Усі ми повинні разом працювати в цьому плані», — додав він.

Глава парламенту вручив знаки «Мати-героїня» чотирьом жінкам. Ще 46 жінок-трудівниць Житомирщини отримали від керівника парламенту цінні подарунки. Цього ж дня В. Литвин провів зустріч з головами районних жіночих рад.

Під час спілкування з пресою, в якому взяли участь також очільники області, журналісти, зокрема, запитували:

Про перспективи україно–російських відносин після президентських виборів у Росії

«Я поважаю вибір російського народу», — відповів глава парламенту. Зрозуміло, що, оскільки ми пов'язані історично, пов'язані сучасністю, а доля визначає нам мати у майбутньому тісні контакти, для нас важливо, яка політика буде проводитися вищим керівництвом Росії щодо України. «Я виходжу з того, — сказав В. Литвин, — що сьогодні, як ніколи, для України вкрай важливо, щоб, шануючи вибір російського народу, ми збагнули необхідність консолідації в Україні, щоб ми мали єдину лінію, єдине бачення, єдині підходи щодо дальшого розвитку співпраці між Україною і Російською Федерацією — не на словах, а на ділі». Оскільки слова всі правильні. Але практичних результатів немає. Ми від того втрачаємо. Якщо в Україні й далі триватиме взаємопоборювання, якщо й далі не буде політики одного голосу в зовнішньополітичній сфері, ситуація для України кращою не буде.

Про перспективи зустрічі опозиції з Президентом України

«Думаю, що це право опозиції — пропонувати Президентові зустріч і право Президента визначатися щодо цього. Якщо буде визначено час і буде запрошення, представники фракцій повинні взяти участь», — сказав В. Литвин, зазначивши, що в них буде чудова можливість висловити свою позицію, своє бачення того, що відбувається в Україні. Так чи інакше треба проводити діалог.

Про заяву посла РФ в Україні

(що нова газова угода можлива лише в другому півріччі, оскільки нині відбувається переоцінка газотранспортної системи: чи не можна це розцінювати як тиск на Україну?)

Єдине, що ми маємо усвідомити, наголосив В. Литвин, що більше не повинно бути таких ганебних угод, які країна має в газовій сфері. Він нагадав, що українська сторона добровільно підписала ці угоди. Ціна є найбільшою серед усіх європейських країн. «Я вважаю, — зазначив політик, — що в цьому питанні має бути прозорий відкритий підхід, щоб кожна людина могла зрозуміти формулу ціни на газ для України». Україна не повинна отримувати якихось особливих преференцій від Російської Федерації. Вона має отримати таку саму ціну, як інші європейські країни з урахуванням того, що вони платять удвічі більше за прокачування газу до свого споживача. А тому ціна повинна бути для України меншою.

Про взаємовідносини влади і бізнесу

Питання адресувалося голові Житомирської облдержадміністрації і керівнику парламенту.

Сергій РИЖУК:

Влада Житомирщини на бізнес не тисне. Це дало змогу за останні два роки залучити понад 4 мільярди гривень інвестицій. Більше того, майже у п'ять разів зросли надходження до державного бюджету. Перевиконано бюджет минулого року і нині надходження до бюджетів перевиконують усі регіони області. Крім того, замість тиску, ми видаємо по кожному об'єкту, який споруджується чи реконструюється приватним капіталом, спеціальні окремі доручення, які дозволяють за два, максимум, три місяці освоювати 100—150 мільйонів гривень капіталовкладень. Ще до недавнього часу було модно виставляти вимоги підприємцям — вітчизняним чи зарубіжним: побудуйте дорогу, відремонтуйте дитсадок.

Володимир ЛИТВИН:

В Україні потрібно зберегти соціальний мир і стабільність. Люди, які мають величезні статки, яких можна віднести до «золотої сотні», повинні усвідомлювати, що не вони їх заробили, тож повинні піти назустріч людям — щоб у нас не було величезного розриву між невеликою групою надмірно багатих і абсолютною більшістю бідних людей. Це — по-перше. А по-друге, нам не тільки треба приймати рішення про підвищення соціальних стандартів, а й подивитися в корінь проблеми, усувати причини, які відтворюють бідність, а відтак і соціальну нестабільність в Україні. Фонду державного майна й уряду варто було б уважно проаналізувати, наскільки виконуються ті зобов'язання, що їх брали на себе люди, які отримували державну власність у приватну. В багатьох випадках ці умови не виконуються.

Про перспективу введення податку на бездітність

Володимир Литвин заявив, що негативно ставиться до того, щоб вводити особливий податок для людей, які після 30 років не мають дітей. Адже в кожному з таких випадків є якась причина. Треба усувати ці причини. В одних нема де самим жити, інші через різні обставини потребують допомоги, щоб народити дитину.

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

смт Довбиш, вихованці дошкільного дитячого закладу.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Ми повинні припинити плакати і дорікати всім, що нас не розуміють, не підтримують

На «доступне житло» даватимуть дешеві кредити

Напередодні Міжнародного жіночого дня Президент Віктор Янукович зустрівся з представницями жіночих об'єднань. Йшлося під час урочистого зібрання не лише про святкові речі, а й цілком матеріальні. Так, глава держави, зокрема, пообіцяв, що у 2012 році активно реалізовуватиметься програма з будівництва доступного житла.

Її успішне здійснення, за словами керманича, не лише дозволить громадянам отримати власне житло, а й працюватиме на зростання національної економіки, розвиток внутрішнього ринку. «Ми будемо видавати кредити громадянам на 10—15 років під дуже малі відсотки і будувати таке житло, — **цитує слова Президента його прес-служба**. — Ця програма дозріла, і ми готові до неї». Глава держави наголосив: розпочаті у 2010 році реформи поступово набиратимуть обертів і працюватимуть на людей. «Все, що сьогодні робиться, робиться на майбутнє. Дуже важливо, щоб ми з року в рік по всіх цих напрямках бачили покращення, і люди це відчували», — сказав Віктор Янукович. Водночас він повідомив, що до 2015 року в Україні буде розбудована мережа сучасних регіональних перинатальних центрів.

За його словами, нині в країні працюють уже три заклади (створені у рамках ініційованого Президентом Національного проекту «Нове життя — нова якість охорони материнства і дитинства»). Наступний такий центр буде відкрито в Донецьку.

«Таким чином ми забезпечимо на самому високому рівні захист молодих матерів, будемо створювати умови не гірші, ніж у будь-якій європейській країні», — сказав Президент. Він також висловив сподівання, що нещодавно призначена віце-прем'єр-міністр — міністр охорони здоров'я Раїса Богатирьова підніме цю роботу на високий рівень.

Президент звернув окрему увагу на важливість реформування системи первинної медичної допомоги. «Ми пішли цим шляхом, і я також переконаний, що до 2014 року ми забезпечимо на найвищому рівні надання первинної медичної допомоги», — зазначив він. За словами керманича, паралельно також іде робота над розбудовою мережі сучасних медичних закладів 2—3 рівнів. «Нині ця програма готується», — сказав Віктор Янукович.

Фото Михайла МАРКІВА (прес-служба Президента України).

ДОСЛІВНО

Президент Віктор ЯНУКОВИЧ:

«Ми домовилися, що уряд забезпечить будівництво перинатальних центрів до 2015 року. Тобто у 2014 році ми повинні завершити цю програму».

Три кути волинської хати тримаються на хазяйці

На Волині з робочою поїздкою перебуває Перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк. Першим населеним пунктом, який відвідав Адам Мартинюк, було село Нові Червища, де місцева громада вирішила облаштувати дитячий садок у конторі колишнього колгоспу імені Коніщука. В цьому є нагальна потреба, адже в селі є 127 дітей дошкільного віку, щороку тут народжується 22—25 малюків.

Приємним подарунком до свята 8 Березня для багатьох жінок Камінь-Каширського району стало присвоєння їм звання «Матері-героїні». Першими посвідчення і теплі слова привітань отримала 51 мати-героїня села Тоболи. Вручаючи їх, Адам Іванович подякував жінкам за їхній материнський подвиг. Побажав здоров'я і довголіття, а також повідомив, що наступна зустріч відбудеться вже в новому сільському клубі, завершити будівництво якого він пообіцяв допомогти сільській громаді.

Фото автора.

Теплі слова привітань від Першого заступника Голови Верховної Ради того дня почули матері-героїні сіл Боровне, Карасин, Раків Ліс, Пнівне Камінь-Каширського району.

Микола ЯКИМЕНКО.

ДО РЕЧІ

Камінь-Каширський район на першому місці по природному приросту населення. За минулий рік тут народилося 1189 хлопчиків і дівчаток, померло 770 осіб. Найбільше малюків — 71 народилося в селі Раків Ліс, за два місяці цього року — вже 14.

«7 чудес України» відтепер на телеканалі «Ера»

На телеканалі «Ера» стартував показ телепередач «7 чудес з Миколою Томенком». Трансляція відбуватиметься щонеділі о 7.10 ранку. Глядачам презентуватимуть найкращі замки, палаци та фортеці України. Власне, це повторний показ. Адже черговий третій етап всеукраїнської акції «7 чудес України: замки, палаци, фортеці» закінчився першого грудня 2011 року в Софії Київській, де переможці отримали нагороди: Аккерманська (Білгород-Дністровська) фортеця, Алупкінський (Воронцовський) палац, Кам'янець-Подільська фортеця, Луцький Верхній замок, Митрополичий палац, палац у Качанівці, Хотинська фортеця. Крім цього, спеціальними відзнаками акції були нагороджені: Бахчисарайський (Ханський) палац як унікальний об'єкт культурної спадщини, Олеський замок як визначний об'єкт культурної спадщини, а також Палац Кирила Розумовського у Батурині та Чигиринська фортеця — Резиденція Богдана Хмельницького як визначні пам'ятки української історії.

ДОВІДКОВО

Родзинкою телепередач є те, що творчій групі вдалося потрапити безпосередньо в «серце» туристичних об'єктів, керівництво яких не скупилося на час та зусилля, щоб якнайкраще презентувати свої дітища. До об'єктива телевізійної камери потрапляли закриті підземні печери, унікальні колекції та секрети, до яких звичайному відвідувачу зась.

Цього разу акція увінчалася не лише визначенням семи найкращих туристичних історико-архітектурних об'єктів України, а й серією фільмів, які назавжди закарбували їх в пам'яті століть. Протягом трьох місяців канал ТВі та ідейний натхненник усього проекту заступник Голови Верховної Ради Микола Томенко представили 21 фіналіста акції «7 чудес України: замки, фортеці, палаци». Проте, зважаючи на специфіку ефірного мовлення телеканалу ТВі та його територіальні обмеження, побачити ці програми змогли не всі охочі.

Покриття ТРК «Ера» становить 98,8 відсотка, що нині є найпотужнішим сигналом України. Завдяки цьому побачити та дізнатися про неперевершені замки, стійкі фортеці та чудернацькі палаци зовсім по-новому зможуть жителі не лише великих міст, а й найвіддаленіших куточків країни.

Прес-служба Миколи ТОМЕНКА.

Голова Іваничівської райдержадміністрації Лідія Томашевська (ліворуч) і голова Горохівської райдержадміністрації Жанна Савчук товаришують.

Тому що мудрі і красиві

Волинянки ніколи не відставали від чоловіків ні в роботі, ні в політиці. Пригадайте хоча б народного депутата з багаторічним стажем Катерину Ващук, яка до приходу у Верховну Раду України очолювала один із найкращих в області колгоспів у Горохівському районі.

Продовжувачкою її справи можна вважати теперішнього голову цього ж лісостепового району Жанну Савчук. В Іваничівському районі державну адміністрацію очолює колишній головний лікар центральної районної лікарні Лідія Томашевська. Лідія Михайлівна ще й депутат обласної ради. У Турійському депутати довірили керувати районною радою Ользі Черен. Іще на Волині жінки працюють начальниками управлінь облдержадміністрації, редакторами газет, в органах прокуратури, міліції, судах... Бо волинянки не тільки мудрі, працьовиті, а ще й дуже відповідальні. А красою і вродою можуть причарувати будь-кого з чоловіків. Тож за них, найкращих!

Микола ОЛЕКСАНДРІВ.
Волинська область.
Фото автора.

ПРИВІТАННЯ

Дорогі наші!

Прийміть найтепліші вітання та найщиріші побажання з нагоди свята весни, ніжності й кохання — 8 Березня!

Не випадковість, що це свято відзначається на початку весни, саме тієї щасливої пори, коли природа оживає й пробуджується після холодної зими, коли кожна людина з нетерпінням чекає на тепло, оновлення й ніжність.

Погодьтеся, що жінка багато в чому схожа на весну: лагідністю, красою, чарівністю, різнобарв'ям почуттів та емоцій. І саме завдяки вам — жінкам, вашим найкращим рисам, чоловіки долають всі життєві негаразди, перемагають, не втрачають надії і вірять у краще. Адже тепло і ласка сердець жінки-матері, дружини, коханої, її лагідна усмішка долають усі прикрощі нашого сьогодення.

Дорогі жінки, в цей чудовий весняний день бажаю вам міцного здоров'я, незламного оптимізму, незгасної чарівності й великого кохання!

Нехай чоловіки завжди оберігають вас, оточують турботою та любов'ю, а прекрасні почуття дарують натхнення для нових творчих успіхів і перемог на життєвому шляху!

Будьте коханими і кохайте, а ми, чоловіки, робитимемо все, щоб ви почувалися щасливими! Зі святом вас!

Сергій МІЩЕНКО, народний депутат України, голова Комітету Верховної Ради України з питань правової політики.

Землевпорядникам країни

Прийміть найщиріші вітання з нагоди професійного свята — Дня землевпорядника.

Споконвічно доля українського народу світоглядно й ментально була пов'язана з землею. В усі часи, за всіх історичних обставин земля ставала визначальним життєвим началом суспільного буття. Нинішнє реформування земельних відносин є одним з найважливіших перетворень на теренах незалежної України. З переходом землі у приватну власність у нашій державі виникають якісно нові умови для налагодження ефективного сільськогосподарського виробництва, покращення добробуту громадян, збереження та розвитку села — колиски української нації.

Верховною Радою у тісній співпраці з Держкомземом та землевпорядною спільнотою ухвалено визначальний Закон «Про Державний земельний кадастр», низку інших законодавчих актів, що стали фундаментом побудови цивілізованих земельних відносин у державі. Парламентські слухання на тему: «Земля в українській долі: ситуація у земельній сфері, законодавче забезпечення земельних відносин та практика його реалізації» зайвий раз підтвердили сакральне, доленосне значення земельних відносин у самосвідомості українців.

Сьогодні на часі масштабне перетворення українських чорноземів у надійне джерело розвитку аграрного сектору економіки, забезпечення дбайливого господарювання на землі, її охорони, відновлення родючості та створення інноваційної системи державного земельного кадастру. І всі рішення з цього питання повинні мати міцну соціальну опору та відповідати соціальним запитам людей.

Сумлінна, відповідальна праця тисяч професіоналів-землевпорядників є надійною запорукою успішної реалізації визначальних державних завдань.

У цей знаменний день зичу всім вам миру, добра, благополуччя, всіляких гараздів та професійних здобутків на благо українського народу.

Володимир ЛИТВИН, Голова Верховної Ради України.

Вартість проїзду в тролейбусах і комунальних автобусах у Полтаві віднині збільшилася. Тепер за квитки доведеться платити 1 грн. 25 коп. та 1 грн. 75 коп. замість 1 та 1,5 гривні відповідно, *повідомляє наш власкор Віталій Скобельський*

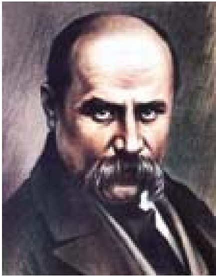

В Івано–Франківську розпочалися заходи, присвячені 198–й річниці з дня народження Тараса ШЕВЧЕНКА. Триватимуть вони до 22 березня, *повідомляє наш власкор Дарина Назарчук*

Красуня має бути сплячою

Кожній жінці хочеться мати гарний вигляд і почуватися комфортно. Особливо в професійне свято кращої половини людства. Фахівці вітчизняного МОЗ стверджують: ще є для цього час. Головне — добре виспатися і відпочити.

— Коли жінка добре відпочила, вона завжди має чудовий вигляд! Раджу приділити час сну й походу по магазинах — це піднімає настрій, — каже головний дерматолог Міністерства охорони здоров'я Олександр Літус.

Це дуже швидкий рецепт краси. Насправді, щоб домогтися стійкого ефекту, необхідно щодня піклуватися про себе — про шкіру, волосся, нігті, впевнений фахівець. Обличчя і руки — дзеркало жіночого здоров'я. Усілякі відхилення від норми (почервоніння, лущення, гнійники) можуть свідчити про різні недуги травного тракту, ендокринної системи тощо.

Для повного щастя і здоров'я жінкам бракує в раціоні фолієвої кислоти, заліза та йоду. Головний дієтолог Міністерства охорони здоров'я Олег Швець стверджує: нам необхідна додаткова синтетична фолієва кислота. Запаси її можна поповнити, якщо в достатній кількості вживати овочі, фрукти і злаки або біологічні добавки.

— Дієтичні добавки з фолієвою кислотою — один з найкращих засобів у подоланні дефіциту цього елементу. А негативне ставлення до них — необ'єктивне, — каже Олег Швець.

А от популярне ще недавно так зване очищення організму він вважає дилетантством. Мовляв, на даний момент ця методика не відповідає сучасним знанням. Та й голодувати чи сидіти на виснажливих дієтах Олег Швець не радить. Каже: це шкідливо. А щоб регулювати вагу й не набирати зайвих кілограмів, дієтолог рекомендує дамам більше рухатися і зменшити раціон харчування. При цьому меню має бути збалансованим, щоб поповнювати втрачену енергію, корисним і смачним. Пропонується зупинити свій вибір на «здоровій тарілці». На цьому блюдечку з голубим обідком — п'ять категорій продуктів: овочі, фрукти, злаки, білковий (переважно риба) і молочний (з низьким вмістом жирів) набори.

А для цілковитої гармонії зі світом і собою жінка має бути бажана й кохана. А ще — виконати головне призначення.

— Якщо говорити про фізіологію жіночого організму, то в житті продовжувачки роду людського повинно бути не менше трьох дітей. І народити їх треба встигнути до 45 років з інтервалом 5—7 років, — з усією відповідальністю заявляє головний акушер-гінеколог Міністерства охорони здоров'я В'ячеслав Камінський.

Мовляв, це не тільки поліпшить демографію в країні, а й позитивно позначиться на профілактиці ракових захворювань, здоров'ї та психіці представниць слабкої статі. Щоб не затьмарювати святкового настрою та оптимістичного тону вищевикладених рекомендацій, ми в цій статті не згадуватимемо про соціально-економічні складові життя сучасної жінки, що заважають їй народити багато дітей, правильно харчуватися та навіть виспатися...

Ольга ВАУЛІНА.

Мал. Олексія **КУСТОВСЬКОГО.**

На джип упав стовп

У центрі Львова біля кафе «Віденська кава» на джип завалився металевий стовп близько чотирьох метрів заввишки. На щастя, ніхто з перехожих не постраждав. Власниця автомобіля перебувала з дочкою у кав'ярні. Під час падіння стовпа на площі було припарковано тільки один джип.

Металева опора знаходиться на балансі «Львівелектротрансу», чиї працівники одразу ж приїхали на місце пригоди. Випадок розслідує міська ДАІ. За попередньою інформацією, гнилий стовп звалився після того, як поруч проїхав електротранспорт. Металева опора була поїдена корозією.

Поблизу кафе паркування заборонено, та інспектори львівської ДАІ бояться турбувати власників дорогих машин. Тут ледь не щодня демонструють свої автомобілі найзаможніші люди Львова: у кав'ярні збирається бізнесова й політична еліта регіону.

Богдан КУШНІР.

Львів.

На знімку: металевий стовп приплющив новенький джип.

Фото Маріана **СТРІЛЬЦІВА.**

ФОТОФАКТ

За участю голови КМДА Олександра Попова на лінію урочисто випустили нові автобуси та тролейбуси. Під час запуску на майданчику перед НК «Експоцентр України» фахівці КП «Київпастранс» представили перелік маршрутів, які поповняться новими одиницями рухомого складу.

Фото Андрія **НЕСТЕРЕНКА.**

Інші фото з цієї події шукайте у фотомагазині на сайті www.golos.com.ua.

Виставка, присвячена весні

У Закарпатському обласному художньому музеї імені Йосипа Бокшая відкрито виставку «Образ жінки», приурочену до початку весни і свята 8 Березня.

За словами директора закладу Франциска Ерфана, в експозиції — твори відомих художників, зокрема фундаторів і класиків закарпатської школи живопису Йосипа Бокшая, Адальберта Ерделі, Федора Манайла, Андрія Коцки, Гаврила Глюка, а також Тетяни Яблонської, Едіти Медвецької, В'ячеслава Приходька...

Виставка триватиме до кінця березня.

Василь НИТКА.

В Євпаторії зібрали гроші на купівлю мамографа

В Євпаторії в рамках акції «Разом проти раку молочної залози» зібрали необхідні кошти для купівлі цифрового мамографа.

Як повідомила прес-служба виконавчого комітету Євпаторійської міської ради, у ході акції було зібрано 250 тисяч гривень. Ще 600 тисяч виділено з міського бюджету. Отриманої суми вистачить для закупівлі встаткування. Наразі міська влада готує документи для проведення торгів. Мамограф збираються придбати безпосередньо у виробників, щоб здешевити покупку.

Роман ЧЕРЬОМУХІН.

Крим.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Народні контролери проти премій посадовцям

Івано-Франківська громадська організація «Народний контроль» вимагає від депутатів Івано-Франківської міської ради зняти надбавки до заробітної плати, матеріальні допомоги та премії міському голові, його заступникам, секретарю та керуючому справами виконкому міської ради.

Житлово-комунальний стан міста критичний, а міський голова своїми розпорядженнями майже щомісяця надає керівникам установ і підприємств міськвиконкому максимальну надбавку за високі досягнення в праці та премії. Депутати ж міськради приймають рішення щодо преміювання, надання матеріальної допомоги, надбавки міському голові, обурюються «народні контролери». На їхню думку, такі рішення є «насмішкою над населенням» і «розтринькуванням коштів у час економічної скрути». У разі невиконання їхніх вимог погрожують не впускати обранців на сесію.

Дарина НАЗАРЧУК.

Юні дедалі частіше вкорочують собі віку

У Кам'янці-Подільському, що на Хмельниччині, 14-річна дівчина вистрибнула з вікна своєї квартири, що на дев'ятому поверсі. Юнка провела вечір з повнолітнім знайомим і випила з ним вина. Додому повернулася на двадцять хвилин пізніше, ніж обіцяла матері. Та вирішила покарати дочку й заборонила їй виходити з дому в неділю. Ображена дитина пішла в свою кімнату. Але не лягла спати, а відчинила вікно та зробила останній крок у своєму житті...

Негативну роль у цій ситуації зіграв алкоголь, коментують ситуацію правоохоронці. Наразі чоловіка, з яким дівчина проводила той вечір, притягнуто до адміністративної відповідальності за статтею «Доведення неповнолітнього до стану алкогольного сп'яніння».

За кілька днів до цього суїциду інша неповнолітня кинулася під потяг, наприкінці минулого року звести рахунки з власним життям збирався молодий хлопець...

Віра ШПИЛЬОВА.

ЦИФРА

Понад 240 мільйонів гривень

надійшло у зведений бюджет Севастополя за перші два місяці 2012-го. Державний бюджет від Севастополя одержав майже 113 мільйонів гривень, що на 21 % більше порівняно з минулим роком.

Микола МАГДИЧ.

Севастополь.

Володимиру Путіну хочуть установити меморіальну дошку на вокзалі в Одесі

З такою ініціативою виступила одна з місцевих громадських організацій. 2002 року Путіну, повертаючись із морського круїзу, довелося провести ніч на лавці залізничного вокзалу в Одесі. Старшина міліції розбудив майбутнього президента РФ легким дотиком ноги. Цей епізод і планується зобразити на меморіальній дошці з текстом відповідного змісту.

Адміністрація Одеської залізниці про цю ініціативу нічого не чула, але готова розглянути пропозиції щодо увічнення пам'яті про перебування Володимира Путіна в Одесі.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса.

Гірників–нелегалів знайшли без ознак життя

Гірничорятувальники виявили тіла шести загиблих на нелегальній шахті у Вуглегірську (Єнакієве Донецької області). У ніч на вівторок на поверхню підняли трьох гірників, на час підготовки інформації до друку рятувальні роботи тривали. **Як повідомила прес-служба обласної державної адміністрації,** першого із загиблих знайшли на глибині 125 метрів, ще двох — на позначках 152 та 157 метрів. Інші жертви аварії перебували на глибині до 165 метрів.

Повідомлення про аварію, яка сталася на копанці 29 лютого, надійшло наступного дня. Рятувальним роботам заважав високий вміст метану та чадного газу у повітрі виробки. Причиною аварії фахівці називають спалах метану. За даним фактом правоохоронні органи порушили кримінальну справу, один із організаторів копанки затриманий.

Ліна КУЦ.

Донецька область.

Старшина міліції розбудив майбутнього президента РФ легким дотиком ноги

Експозиція з музикою

У Кіровограді відкрито виставку майстрів декоративно-ужиткового та образотворчого мистецтва Новомиргородського районного осередку обласного творчого об'єднання «Дивосвіт».

М'які іграшки Ольги Мартинової, соломоплетіння Тетяни Руденко, ляльки-мотанки Надії Чміленко, паперопластику, оригамі, квілінг Надії Бережної, самобутню кераміку Василя Коваль відвідувачі не просто розглядали й фотографували. Вони намагалися побільше дізнатися про їхніх авторів, дехто навіть домовлявся про майстер-класи. Не залишилися поза увагою відвідувачів і вишиті рушники, серветки та картини майстринь Віри Лисенко, Надії Куценко, Дар'ї Ковтун, Людмили Акименко. Поряд представлено декілька унікальних виробів кінця XIX століття. Центральним експонатом виставки стало панно, виконане у техніці «набивна вишивка» — «Трипільські фантазії» Олени Яйкуненко. Музичний супровід заходу народного аматорського ансамблю «Веселка» додав йому національного колориту та налаштував на відповідний настрій.

Лариса РОМАНЮК.

На знімку: директор Новомиргородського районного Будинку культури Валентина Барановська.

Фото автора.

У маршрутках Криму розклеїли комікси про туберкульоз

***У громадському транспорті кримських міст Сімферополя, Бахчисарая й Феодосії з'явилися листівки з симптомами захворювання на туберкульоз** (на знімку).*

Як повідомила прес-служба Міністерства охорони здоров'я Автономної Республіки Крим, листівки підготовлені в рамках місячника боротьби з туберкульозом і покликані звернути увагу на захворювання. Плакати — це кольоровий комікс, що зображує хвору на туберкульоз людину.

Зазначимо, Всекримський місячник боротьби з туберкульозом оголошено Міністерством охорони здоров'я АРК, щоб привернути увагу громадськості до здорового способу життя й заходів профілактики, діагностики та лікування туберкульозу. У рамках місячника оголошено збір благодійних коштів для поліпшення умов перебування пацієнтів Республіканського протитуберкульозного диспансеру №1.

Роман ЧЕРЬОМУХІН.
Крим.

Фоторепродукцію надано автором.

Вимкнули електрику в храмі культури

Компромісом закінчився конфлікт Донецького обласного краєзнавчого музею та ПАТ «Донецькобленерго». В перший день весни енергетики вимкнули електрику в храмі культури, а також у районних філіях: музеях Сергія Прокоф'єва, Володимира Немировича-Данченка та в музеї лісу. Причина — майже 12-тисячний борг за енергію, спожиту в лютому. Щоб уберегти експонати від крадіжки, співробітники чергували вночі, а будівлю патрулював автомобіль державної служби охорони. Працівники побоювалися, що без належної температури та вологості в приміщеннях експонати попсуються, а в залах та сховищах з'являться грибок і плісня.

У «Донецькобленерго» стверджують, що музею надсилали аж три попередження: 28, 29 лютого та 1 березня, однак реакції не було. Тож, відповідно до правил користування електроенергією, відключили споживача. У музеї — своя правда: старий договір із енергетиками закінчився, новий мали укласти до 9 березня. Через складну тендерну процедуру не впоралися вчасно. Без договору храм культури не міг заплатити за електроенергію. Примусове відключення сталося вперше за двадцять років роботи. Через надзвичайні обставини скасували всі заплановані екскурсії.

Лише після того, як керівництво музею надало гарантійного листа із зобов'язанням сплатити за послуги до 16 березня, обленерго відновило постачання — як виняток із правила. Культпрацівники сиділи без світла добу. В компанії заявляють, що конфлікт виник через порушення дисципліни платежів. «В умовах стабільного бюджетного фінансування музеї, де знаходяться цінні експонати, чомусь затримав оплату за світло, але знайшов кошти на посилення приватної охорони, — зазначається в офіційному повідомленні підприємства. — Поточний рівень оплати споживачів за лютий становить 81%. При цьому понад 10 мільйонів гривень за січень—лютий не сплатили саме бюджетні організації. Тоді як обленерго повинне підтримувати свої електромережі в робочому стані і вчасно платити зарплати співробітникам, щоб вони мали можливість сходити до того ж музею».

Ліна КУЩ.

«Сталевий ангел» загинув на Ельбрусі

На висоті 4700 метрів над рівнем моря на Ельбрусі рятувальники знайшли тіло дніпропетровської альпіністки Марії Хитрикової.

У підкоренні вершини заввишки 5 тисяч 642 метри брали участь п'ять альпіністів з різних міст України. Під час спуску вони потрапили в сніжну бурю. Температура на такій висоті була не вище мінус 25 градусів, майже повна відсутність видимості й дуже слизький і твердий лід. На висоті приблизно 3,8 тис. м спортсмени помітили відсутність замикаючих. До цього їх бачили на висоті близько 5,2 тис. м. Марія Хитрикова залишилася їх чекати, інші продовжили спуск і повідомили про пригоду в рятувальну службу. Пізніше рятувальники знайшли дніпропетровчанина Романа Куція, котрого доправили в лікарню, а Дениса Лисова з Києва шукають досі.

— Марія залишилася допомогти двом хлопцям, які відставали від групи, адже вона була найдужчою з них. Останні хвилини дівчини були справжнім подвигом, як було справжнім подвигом, по суті, все її коротке життя, — розповів друг родини, альпініст Анатолій Коротченко. Також він повідомив, що батько Маші зараз у Приельбруссі. — Там тепер перебуває група дніпропетровських інструкторів, у тому числі голова обласної федерації альпінізму, батько Машеньки — Володимир Андрійович Хитриков. Коли вони повернуться, в нас буде можливість довідатися точніше про картину трагічного сходження, — сказав він.

Марії Хитриковій цього літа виповнилося б 22 роки, вона була студенткою Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара.

Ельбрус уперше підкорила в 12 років, а в 19 стала переможницею Міжнародних змагань зі швидкісного підйому серед жінок.

— Для мене сходження — як кохання. Неможливо раціонально пояснити, чому я це роблю. Можу тільки сказати: йдіть у гори. Там ви зможете сповна відчути всю осяжність власного життя, — говорила альпіністка.

У спортивному багажі відомої спортсменки — три семитисячники (пік Хан-Тенгрі (7015 м), пік Корженевської (7105 м), пік Леніна (7134 м)) і знаменитий гімалайський пік Ама Даблам (6812 м). Дніпропетровська спортсменка була чемпіоном і призером багатьох змагань з альпінізму та швидкісних сходжень на Ельбрус у рамках престижних міжнародних змагань на швидкість International Elbrus Race. Улітку минулого року Марія Хитрикова стала єдиною українською жінкою, котра підкорила два восьмитисячники й одержала престижну нагороду за краще жіноче сходження року «Сталевий ангел».

У цей час тіло Марії транспортують із Кабардино-Балкарії до рідного Дніпропетровська.

Тетяна ВАЛІГУРСЬКА.

ФОТОФАКТ

Представники Івано-Франківського молодіжного міськвиконкому привітали мешканців і гостей міста з приходом весни. В обласному центрі біля кованої скульптури «Дерево щастя» заквітчані дівчата і хлопці вручали перехожим власноруч виготовлені тюльпани з побажаннями ніжності, любові та краси.

Фото прес-служби Івано-Франківського міськвиконкому.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...повернули людям узбережжя

Десяткам тисяч мешканців півдня України знову відкрили безперешкодний доступ для риболовлі та відпочинку на берегах Дніпро-Бузького лиману, котрого їх позбавили через незаконну оборудку за участю корумпованих держслужбовців та недобросовісних бізнесменів. Ще 2007 року тодішнє керівництво відділу Держкомзему у Голопристанському районі Херсонщини санкціонувало передання у власність одразу двохсот гектарів узбережжя лиману начебто «для ведення особистих селянських господарств». При цьому чиновників анітрохи не хвилювало те, що у ролі майбутніх селян виступають 160 мешканців Херсона та... студентів київських вузів, котрі навчаються на спеціальностях, далеких від аграрної сфери. А між тим нові власники ділянок навдивовижу дружно «продали» їх двом столичним підприємцям. Вони зосередили у своїх руках близько двохсот гектарів цінних земель біля сіл Геройське, Рибальче, Стара Збур'ївка вартістю понад сорок мільйонів гривень, і вже почали їх огороджувати та виставляти охорону.

Тут місцевий люд схаменувся — і засипав владу скаргами. Тільки тоді прокуратура порушила стосовно чиновників районного відділу Держкомзему кримінальну справу, а бізнесмени-землевласники кинулися відшкодовувати втрати, заробляючи в суді пом'якшення майбутніх вироків. Днями у Голій Пристані вони уклали з райдержадміністрацією нотаріально посвідчену угоду про безплатне передання до земель запасу згадуваних вище двохсот «приватизованих» гектарів.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсонська область.

...дітей не залишили в біді

Перед початком прес-конференції старшого тренера «Динамо» Юрія Сьоміна напередодні

матчу з «Арсеналом» до мікрофона підійшла молода жінка з двома малюками.

Вона подякувала гравцям, тренерам і керівництву клубу за допомогу в лікуванні дітей. «Завдяки «Динамо» вдалося зібрати значну суму грошей, але її однаково недостатньо», — розповіла вона.

Отримавши від дітей подарунки у вигляді малюнків, Юрій Сьомін додав: «Я сподіваюся, що завдяки активній позиції мами руку допомоги подадуть люди з уряду України. Щодо нас, то ми допомагали й допомагатимемо вам надалі».

Фото Володимира КОТЛЕНКА.

...Миколаївщина — на другому місці за кількістю створених ОСББ

За кількістю створених ОСББ область посідає в Україні друге місце (лідером є Донецька область). Про це повідомив перший заступник голови облдержадміністрації Г. Ніколенко в ефірі місцевого телеканала. На Миколаївщині створюють співтовариства мешканців багатоквартирних будинків уже 12 років. У містах Баштанка та Нова Одеса охоплення багатоквартирних будинків ОСББ сьогодні сягає 100%. Основні напрями реформування ЖКГ — ефективність утримання житла, енергозбереження, якісна питна вода, діяльність комунального транспорту з перевезення громадян. Приміром, держава фінансує перший капітальний ремонт будинку. Для цього мешканці повинні вкласти власні гроші в проект ремонту.

За матеріалами місцевих ЗМІ.

Міжнародний туристичний журнал Travelers Digest визнав киянок найпривабливішими жінками світу, пише «Українська правда. Життя». Рейтинг із 10 міст було складено на основі відгуків туристів, що подорожують планетою. До списку потрапили і мешканки Москви, але ті опинилися лише на 6-й позиції. Видання зазначає, що Київ, поза сумнівом, є містом, в якому живуть найкрасивіші жінки

Не злюбили в селі міську Наталку

ТЕОРЕМИ БУТТЯ

Корінна вінничанка Наталія Кушнір після семи літ проживання у селі змушена була поїхати звідти. Нелегко їй це далося. На час переїзду 36-річна жінка виношувала дитину. Та й перевозити було що. Крім домашніх споживків, забрала всі п'ятеро коней. Клопотів не мала хіба що з котом: Перфо, така в нього дивна кличка, досі ходить за нею, мов на прив'язі. А з вівцями довелося розпрощатися — вирізала, а м'ясо продала.

Не злюбили в селі Кліщів «городську». Чим так завинила перед ними молода жінка?

Корову бачила тільки на малюнку

Два роки тому наша газета розповідала про Наталію Кушнір. Вона звернула на себе увагу тим, що залишила роботу у двох престижних ресторанах столиці і поїхала в село розводити овець.

— У Києві я заробляла гроші на будинок, — згадує Наталія.

У Вінниці у неї була квартира. Але ж підростало двоє доньок. Треба було про них подбати. Їй тоді поталанило. Знайшла хату в селі, стареньку, але в гарному місці — за двадцять кілометрів від Вінниці, та ще й неподалік від Південного Бугу. Там влітку завжди збиралося багато відпочивальників. Жінка розвела овець і продавала м'ясо на шашлики. Копійку мала й з продажу козячого молока — був цілий табун кіз. Зайнялася розведенням свиней. Мала їх більше десяти голів. На городі вирощувала не менш як 80 сортів помідорів та кабачків.

— У селі не сховаєшся, — каже Наталія. — Тут всі на виду. На мене спочатку теж казали «білоручка». Бо багато чого не вміла. Де могла навчитися, якщо наша сім'я не мала сільських родичів? Вперше побувала в селі у двадцять років. Аж тоді побачила живу корову, а до того — тільки на малюнках.

Скоро навчилася город обробляти, свиней і худобу доглядати, корову і кіз доїти. Навіть з бензопилою справлялася. Як ще можна самій нарізати дров на зиму?

— Якось різала дрова, а тут почалася мжичка, — згадує Наталія. — Я накинула плащ з капою, працюю. Бензопила верещить.

Хтось ззаду за плече торкнув: «Мужик, дай закурити». Я повертаюся, а ті два чоловіки, що стояли за спиною, від здивування мову втратили

Заздрість

Справи у «городської» йшли непогано. Мало хто в селі міг зрівнятися з таким господарством, як у Наталії. Всі знали, що в неї є комп'ютер, що користується Інтернетом. Та й з іншою технікою й електроприладами була на «ти».

Сусідська бабка вважала, що «городська» обдурює її. Щоразу, як навідувалася ввечері до Наталії, питала одне й те саме:

— А скажи, Наталонько, як ти знаєш, коли я маю до тебе прийти? Тільки ступаю до двору, ще й хвіртку не зачинила, а ти вже включаєш лампочку на вулиці.

Отакі породисті коні у Наталії Кушнір.

Наталія пояснювала старенькій, що це так автоматика спрацьовує. Встановила її, щоб електрику економити. На що бабця ображалася:

— Дитино, я тільки стара, а не дурна, знаю, як лампочка засвічується. Це моя мама покійна, царство їй небесне, дула на лампочку, щоб та погасла, а я ж то навчена, вона запалюється виключателем.

Все, що робила і чого досягла беручка «городська» жінка, викликало заздрість.

— Коли ти щось не вмієш, або робиш гірше від них, у селі тебе зневажають, — розмірковує пані Наталія. — Сільським тіткам язика не припнеш. Але як тільки почнеш робити щось краще від них, тоді хоч з села тікай. Так я і зробила.

Коней випустили

Сільський голова Довгополівки (до цієї сільради належить село Кліщів, у якому проживала пані Наталія) В'ячеслав Пахля, на запитання, як справи у «городської» жінки, відповів, що вона виїхала від них.

Про причини переїзду керівник громади теж нічого не сказав. Мовляв, поїхала, та й годі.

Знайти Наталію вдалося аж за двісті кілометрів звідси. Нині вона у селі з обнадійливою назвою — Заповітне. Тут теж нема сільради. Орган влади, до якого належить цей невеликий населений пункт, у сусідньому селі Шляхова. Будинок у цьому віддаленому від цивілізації куточку Наталя знайшла за допомогою Інтернету. Добре, що біля хати багато землі. «Чому Кліщів залишила? — перепитує. — Вижили мене звідти».

Проблеми почалися після того, як жінка придбала п'ятеро коней-ваговозів новоолександрівської породи, планувала створити конеферму. Випасала коней на тому самому пасовищі, де місцеві пасли корів. Почалося з'ясування стосунків. Їй докоряли, що коні витоптують траву.

— Мені так і не вдалося з'ясувати, чи є в нас заборона на те, що коней не можна пасти разом з худобою, — каже пані Наталія.

Зрештою, громада ухвалила: заборонити Наталії Кушнір пасти коней на громадському пасовищі.

— Скільки докорів тоді наслухалася! — продовжує Наталія.

— Казали, ти чим думала, коли табун коней купувала? Тобі, жінко, треба ті коні? Вони хотіли, щоб я з одною козою панькалася. Я діло хочу робити.

Коней дозволили пасти за селом на узліссі. Далеко, але нічого. Якби не те, що на той час Наталія чекала дитину. До її появи на світ залишалося три місяці. І ось так — з дитиною біля серця і сльозами на очах вона водила коней пастись. Вирішила переїхати після того, як коней вночі хтось випустив з обори. Спершу подумала, що це сталося випадково. Але коли сталося знову, зрозуміла, що їй натякають: або з кіньми треба розпрощатися, або — з селом.

Чужу дитину полюбив як свою

Найбільше втіхи у ці дні Наталія має від маленької Насті: два місяці тому, уже на новому місці, народила дочку. Перед тим її старша дочка також ощасливила маму появою на світ першого внука. Так що радість у родині подвійна.

За нинішніх умов Наталії не просто справлятися з господарством. Трьох коней довелося здати в оренду. У хліві є ще дві корови, коза. А дома — кіт Перфо, що дуже любить молоко. Поки хазяйка доїть корову, сидить у неї на плечі.

— Якби не допомога колишнього чоловіка, не знаю, як би справлялася сама, — каже Наталія. Розповідає, що з Віктором вони розійшлися після того, як він почав заглядати в чарку. Потім взявся за розум. Тепер переїхав слідом за Наталією на нове місце проживання.

— Але це не він батько дитини, — уточнює Наталія. — Ми тоді були розлучені, коли мені трапився інший чоловік. А вийшло, бачите, як? Справжній батько хтозна де, а Віктор з нами. Настю любить як рідну. І я щаслива з того.

За переїздами Наталія не встигла на зиму припасти достатньо кормів. У селі вони люди нові. Звернулися до сільради. Дуже сподівається, що підтримають.

— Нам би до весни дотягнути, а там діло піде простіше, руки є, робити знаємо що і як. Поруч з Насточкою хочеться працювати з подвоєною енергією. Неможлятко додає таких бажань жити і працювати, що жодними словами цього не передаси...

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.
Фото надано Наталією КУШНІР.

Третя, що всюди перша

Нещодавно в Києві завершився конкурс «Подаруйте дітям пісню!», який проводив журнал «Музичний керівник». За півроку на розгляд журі конкурсу надійшло понад 600 пісень від молодих і маститих композиторів, викладачів музичних шкіл та інших добрих людей, не позбавлених музичного слуху. З усього того добра журі обрало три найкращі музичні твори для дітей. Третє місце — з піснею «Для всіх» — посіла Ірина Юрченко (на знімку), що працює в «Укртрансгазі».

Є дещо сенсаційне саме в тім, що пані Ірина — на третьому місці, бо вона з тих, хто любить усюди бути першим. Саме такою ми й знаємо Ірину, а знаємо її давно, в тім числі — за публікаціями в «Голосі України» (було колись і таке!). Відомо також, що наша героїня — це цілий букет різноманітних талантів. Як уже сказано, вона друкується в періодиці, і то — у непоганому діапазоні, від альманаху «Літературний Чернігів» — до спеціального журналу «Трубопровідний транспорт». А ще пише картини, переважно краєвиди, що красувалися вже не на одній виставці народного мистецтва.

А якось ми з приємним здивуванням дізналися, що Ірина Юрченко, за відомою формулою — не лише красуня, а й спортсменка, і ще недавно виступала в аматорських легкоатлетичних змаганнях, захищала честь своєї команди в бігу та стрибках у довжину.

А тепер ось — ще й пісні та музика! Втім, нічого випадкового в світі не буває. Ірина Юрченко ще до того, як здобула університетську освіту юриста, вчилася в Чернігівському музичному училищі імені Ревуцького. Потім була концертмейстером ансамблю пісні і танцю Військово-музичного центру Сухопутних військ Збройних Сил України. Й десять років викладала музику в дитячому закладі. У таких закладах діти завжди мусять щось нове співати. А де брати репертуар? Щоб не шукати в Інтернеті, пані Ірина вирішила створювати дитячий пісенний репертуар сама. Кілька років тому навіть цілий збірник власних пісень випустила. А одна з її нових пісень якраз і перемогла на згаданому конкурсі «Подаруйте дітям пісню!».

Це не перший її пісенний тріумф. Недавно пані Ірина створила гімн «Укртрансгазу» («Ми — газовики») і сама співала той гімн на сцені Національної опери — на урочистому зібранні своїх колег по роботі. Нині вона — спробуйте це вимовити — інструктор з культмасової і спортивної роботи Об'єднаного профкому працівників апарату дочірньої компанії «Укртрансгаз». Між іншим, колись давно на цій серйозній посаді працював нинішній міністр культури України Михайло Кулиняк.

Христофор ГРУША.

Спосіб життя: альпіністи

Уперше Галина Тодоренко побувала в горах ще... ненародженою. Її мати, досвідчена туристка, на шостому місяці вагітності повела на Кавказ гурт чоловіків. Члени групи не знали, що їхня лідерка ось-ось матиме дитину... Відтоді минуло двадцять із хвостиком років. Нині Галя ходить у гори щокілька місяців. Віднедавна вона — співорганізаторка клубу мандрівників «Вездеход». «Голос України» розпитував, як це — вести «майже гірський» спосіб життя поряд із великим містом.

— Розкажи про свої походи. Які труднощі й небезпеки ти переживала?

— Найскладнішим за все моє життя був похід на Тянь-Шань. За тиждень до приїзду змило частину дороги, нам довелося всю вагу нести на собі, а не розділити вантаж і завезти його в певну точку. Мій рюкзак важив 35 кілограмів, у хлопців — за 50. Адекватна вага для дівчини — 25, для хлопця — до 35 кілограмів. Це для серйозних походів, що тривають місяць. У Туреччині ми потрапили в період великого снігу, поруч сходило багато лавин. Якось я стояла на станції й на мене зійшла маленька лавинка. Засипало по пояс. Вирішила, що в міжсезоння, навесні, ходити не буду. Лавини — це «біла смерть». На Алтаї ми спускалися з перевалу, а метрів за 50 від нас котилися «телевізори» — величезне каміння. Не було жодних гарантій, що камінь не скотиться на тебе. У Джунгарії ми вибрали не той шлях спуску. Темніло, вирішили ночувати на перевалі, всілися на кам'яній «поличці» і спали, прив'язані самострахами (мотузка, що кріпиться на поясі до страхувальної системи. — **Авт.**). До цього ніхто не був готовий. У тому ж поході через несприятливі умови захворів один із учасників, його спускали до рятувальників. На щастя, все обійшлося.

— Як ставляться до твоїх мандрів батьки?

— Вони це переживають складно, бо розуміють, куди я йду і які небезпеки будуть. Для них дуже важливо, щоб я ходила з перевіреними людьми і розуміла, що мені під силу, а що — ні. За останній рік я виросла технічно та психологічно і нині раджуся з батьками, але рішення приймаю сама, звісно, зважаючи на їхню думку.

ЗАКІНЧЕННЯ НА 11-Й СТОР.

Наших дівчат і Африкою не злякаєш

Уже нікого не здивуєш тим, що дівчина може бути майором міліції. Проте Олена Гвоздецька не просто правоохоронець. Вже четвертий рік вона служить у поліцейській миротворчій місії ООН у Ліберії.

Про війну тут знають не з переказів

"Голос України" вже не раз писав про Ліберію. Підтримувати мир у цій країні у складі військової місії ООН з 2004 року допомагає 56 окремий вертолітний загін. Кореспонденти нашої газети не раз там бували й розповідали про непрості умови життя на Чорному континенті. Щоб було зрозуміліше, що таке працювати в Ліберії, мушу дещо нагадати.

З 1989 по 2003 рік з невеликими перервами в Ліберії йшла громадянська війна. У країні з населенням у понад 3 мільйони осіб за цей час загинуло близько 250 тисяч. Будь-яка війна жахлива, але громадянська в Африці — ще й надзвичайно жорстока. Повстанці, щоб не допустити збільшення урядової армії, не лише вбивали, а й калічили людей — відрізали їм руки й ноги. Щоб вберегти своє життя, воювати примушували дітей. Їм давали до рук зброю, накачували наркотиками й алкоголем і пояснювали, що навпроти вороги — до речі, такі само діти. І це лише загальновідомі факти.

Загоювати рани такої війни Ліберії доведеться не одне десятиліття. Бо сьогоднішнє нове покоління — це вчорашні діти-солдати. Кровопролиття вдалося припинити не через те, що усі сторони конфлікту дійшли такої згоди, а через те, що світовій спільноті урвався терпець. 2003 року ООН ввела до Ліберії безпрецедентно великий контингент — близько 15 тисяч миротворців. Проте сказати, що за ці дев'ять років жодних змін у країні не сталося, було б несправедливо. Президент Елен Джонсон-Серліф минулого року навіть отримала Нобелівську премію миру. Отже, країна, нехай за величезного сприяння ООН, але рухається уперед.

Мріяла про Косово, а потрапила в Африку

У таких умовах доводиться працювати й двадцятьом українським міліціонерам, а також Олені Гвоздецькій. Я познайомилася з Оленою на березі Атлантичного океану, і якби не форма, не здогадалася б, що ця тендітна невисока дівчина несе таку відповідальність. Але щойно починаєш з нею спілкуватися, розумієш, наскільки чітко й швидко вона вміє організувати і себе, і всіх довкола.

Олена Гвоздецька з підрозділом українських миротворців.

Про власну персону Олена не дуже любить говорити. Більше просить, щоб писали про хлопців — вони, вважає, справжні герої. Але журналістів завжди цікавлять саме особисті подробиці. Родом Олена з Трускавця. Працювати слідчим в Україні довелося і на рідній Львівщині, й в Луганській області. До Ліберії, каже, потрапила ледь не випадково. Дізналася, що до миротворчого контингенту ООН набирають поліцейських, хотіла поїхати до відносно недалекого Косова, а її на співбесіді запитали: "Що ви думаєте про Африку?".

Доля жінки в Африці — окрема тема для розмови. Вагітність тут не вважають приводом для звільнення від тяжкої фізичної праці.

Так і почалася ліберійська епопея. Батьки відмовляли Олену, мовляв, там малярія, лихоманки. Але вона не злякалася, хоча їхала фактично в нікуди: не знала, де житиме, які там умови. "Я взяла з собою усе: від мотузки для білизни до цвяха. Викинь мене з тим багажем на безлюдному острові, вижила б!" — пригадує дівчина. У місії ООН у Ліберії, щоб завоювати авторитет, довелося багато працювати, налагодити контакти, що дуже важливо і не так просто. "Ми маємо так вибудувати відносини з тутешніми поліцейськими, щоб вони нам довіряли, бо ніхто їх не примушує до співпраці", — каже Олена. І їй це вдалося, майор Гвоздецька продовжує службу в Африці вже четвертий рік.

Таке довге перебування Олени в місії — ознака високого професіоналізму, розповів згодом начальник спеціального миротворчого центру МВС України підполковник міліції Руслан Воробйов. ООН підписує контракт з нашими міліціонерами на рік з правом продовження кожні шість місяців, але до трьох років. Після цього залишають лише найбільш затребуваних — для таких зі штаб-квартири у Нью-Йорку надсилають спеціальний запит.

У такому відрядженні є й свої мінуси — на вихідні до батьків не з'їздиш, з друзями на каву не сходиш (6 тисяч кілометрів в один бік!). Та й ніколи. Вихідні у поліцейській місії ООН не передбачені — робочі усі сім днів тижня. За місяць — вісім з половиною вихідних днів, їх збирають, щоб потім мати можливість злітати додому. За словами Олени, найтяжче тут саме психологічно. Особливо тим, у кого в Україні сім'ї.

Утім, більшість міліціонерів не вперше у таких місіях і не приховують: єдине, що компенсує віддаленість від сім'ї — добрий заробіток. Офіційно співробітники міліцейської місії ООН отримують 128 доларів за день, але великою ця сума здається лише на перший погляд. Ліберія надзвичайно бідна країна. Навіть у столиці Монровії більшу частину міста займають так звані шанхайчики — мазанки, розміром з наш кіоск, а інколи й просто коробки, в яких живуть люди. Практично уся електроенергія тут з генераторів, навіть відносно якісних квартир не вистачає. Тому за пристойне помешкання з цілодобовим водопостачанням, кондиціонером (у цих широтах для українця це — не розкіш, а життєва необхідність) та охороною доводиться платити щонайменше вдвічі дорожче, ніж у Києві. Дуже дорогі якісні продукти. А квитки додому — до 2 тисяч доларів. Але навіть те, що залишається, — це таки більше, ніж те, що міліціонери заробили б в Україні.

Нечесно казати, що миротворці їдуть до Тимору, Судану, Боснії та Герцеговини, Косова та Ліберії винятково за "довгим рублем". Життя наших міліціонерів в Африці — низка випробувань. З ними трапляються історії, що більше нагадують сюжети романів Майна Ріда, а не трудові будні. І знайти "тиху" роботу — це не для них. А у передень 8 березня хочеться ще раз нагадати, що серед цих героїв є й одна героїня.

Тетяна ПАСОВА.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

До життя Олена ставиться з оптимізмом. Це допомагає долати найскладніші ситуації.

ОБРАЗ І СЛОВО

Любове-доленько

Любове-доленько, іди,
Любове-доленько,
побудьмо,
Любове-доленько, сліди
Твої відлунюються
в буднях.

Любове-доленько, мовчи,
Любове-доленько,
дай руку,
Любове-доленько, вночі
Кричала птиця на розлуку.

І ранній березень стояв,
Весна народжувалась
в муці,
Прищіпку, ніби ластів'я,
Вітри гойдали на мотузці.

А ти моєю, не моя,
І не була, і не приснилась,
Несу любов, як немовля,
Що до весілля
народилось.

Любове-доленько, неділь,
Любове-доленько,
не знати,
Любове-доленько, в надій
Такі печальні оченята.

Леонід ТАЛАЛАЙ.

***

«Увійшла з молодого дощу,
Як на струмені вітру
влетіла.
Холодком протяглось по
плечу
Мокре плаття, прилипле
до тіла.

Довго звуками краплі густі
Пробивали віконні
запруди,
Довго-довго в нічній
темноті
Лоскотали невисохлі
груди.

І літа, недівочі літа,
Перед вікнами довго
витали,
І стояла в кутах самота;
І мовчала про все, що
питали.

В незахованих тінях оман,
В нерухомості тіла німого
Ти пливла, як молочний
туман,
Що клубочиться в себе
самого.

По зозулиних снах орхідей
Бігли зойки самотньої
хати.
Дощ лежав біля білих
грудей
І чомусь не хотів
просихати».

Станіслав ЧЕРНІЛЕВСЬКИЙ.

Панна

М'яко плинуть згуки
фортеп'янні,
М'яко гаснуть в темній
глибині.
Вечір пада на обличчя
панни
І на очі тихі і смутні.

Панна грає, та німа
кімната,
І акордам серця
не збудить...
Панна грає, а душа підтята
Вже ніколи вгору
не злетить!

Максим РИЛЬСЬКИЙ.

Фоторепродукція роботи Олеся СЕМЕРНІ «Липень».

Фотоетюд
Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На купання в снігу — шикуйсь!

ПРИКЛАД ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

На членів делегації Пясечинського повіту (Польща), які відвідали Новоград-Волинський, найбільше враження справило ознайомлення з роботою дитсадка № 16 «Веселка». І не дивно. Що роблять діти у звичайному дошкільному закладі, перед тим як вийти в мороз на прогулянку? Звичайно, тепло одягаються. А в цьому дитсадку... роздягаються до трусиків. Потім бігають по снігу, як по траві (на знімку), ***обтираються та граються снігом, наче й не відчуваючи мінусової температури. «Ми купаємося в снігу», — каже малеча. А одна з дівчаток поділилася досвідом: «Я татові сказала: треба моржувати, щоб не хворіти. Він мене не послухав і захворів».***

Разом з дітьми моржують і вихователі. Так триває вже 12 років. «Веселка» працює за авторськими програмами її завідувачки Ванди Пашківської. Щоб зрозуміти суть справи, треба знати повну назву цього дитсадка: дошкільний навчальний заклад №16 «Веселка» компенсуючого типу центру реабілітації дітей. Тут різні групи: для малюків, які часто хворіють, для тих, що мають порушення постави, дві логопедичні групи тощо.

Щоб дитину взяли у «моржі» (цим займається п'ята частина всіх вихованців), лише згоди батьків замало. Потрібен ще й дозвіл лікарів. Починається загартування з обливання водою. З кожним наступним заняттям її температуру знижують на два градуси. А там і до снігових ванн недалеко.

Наймолодшому з 53 вихованців «загартованої» групи — три рочки, найстаршому — шість. Для «моржиків» зі стажем і початківців — різні програми. В одних снігові процедури тривають хвилинудві, в других — п'ятьшість. А щоб веселіше було, «морозна» фізкультура відбувається під музику. Збадьорилися — час до сауни, погрітися, подихати трав'яними випарами, випити чай із шипшиною, калиною, горобиною. Є в дитсадку і спелеокамера. Ще одна екзотика: в меню вихованців «Веселки» — проросл зерна пшениці. Дітям усе це дуже подобається.

Є в закладі своя традиція: посвята в «моржі». Після купання в снігу почесні «моржі» міста вручають дітям медалі. Залежно від «стажу» малюки отримують статус «морженят», «старших моржів», «суперморжів».

Звичайно, моржування найбільше вражає тих, хто потрапляє до «Веселки» вперше. Але тут творчо підходять і до оздоровлення тих, у кого інші проблеми. Наприклад, для діток з плоскостопістю — спеціальні ящички, наповнені шишками, камінцями, щебенем та іншими предметами різної величини. А ще є спеціальні драбинки, лавочки, які виготовив лісгосп.

А ось і результати: за рік у дитсадку знято з обліку 63 тубінфіковані дитини, а ще чимало тих, хто мав ослаблене здоров'я, плоскостопість.

Найголовніший урок, який виносять діти з цього дитсадка: треба дбати про своє здоров'я. «Загартовування корисне і для здоров'я, і для батьківських гаманців, — жартують вихователі. — Адже ліки тепер дорого коштують».

Олексій КАВУН.
Житомирська область.

Фото Анни
ДАНЮК-ЧЕРКАШИНОЇ.

Несподіване щастя

І ТАКЕ БУВАЄ...

Хочу розповісти цікаву й повчальну історію, котра сталася з людьми, яких я знаю багато років. Щоправда, імена їх і назву села в публікації змінено: усе ж таки йдеться про особисте життя...

В Іванівці до Василя Дідуха ставилися з іронією, навіть з певним презирством. Було в його вигляді щось жалюгідне, убоге. Навіть рідна мати Валентина Гаврилівна в душі вважала сина нікчемною людиною. Чому так? А все через характер Василя: дуже вже він був простакуватий, м'якосердий і безвідмовний. Та й зовнішність у хлопця непоказна: малий, худий, вузькоплечий.

Діставалося Дідуху від односельчан! Дражнили, брали на кпини, а іноді, чого гріха таїти, ображали. Втім, він на шпильки ніколи не відповідав, відмовчувався та винувато посміхався. Зрозумівши, що Дідух — із тих людей, які не відмовляють ближньому в допомозі, його усі використовували задля власної користі.

— Агов, бовдуре! — гукала Василя якась молодичка, коли він, утомлений і брудний, плентався додому з ферми, де працював скотарем. — Нарубай-но мені дров. Та побільше!

— Чуєш, Васько! — спиняв хлопця хтось із сусідів. — Завтра моя черга пасти громадських корів, але я не можу, ніколи мені. Тому ти пастимеш. Зрозумів? Дивися, не забудь!

І Дідух мовчки рубав дрова, пас худобу, обрізав плодові дерева, копав землю в палісадниках. При цьому нікому навіть на думку не спадало хоча б подякувати йому за допомогу.

Особистого життя як такого у Василя не було. Жінки не сприймали його всерйоз. У свої 26 років Дідух не мав навіть мінімального досвіду спілкування з протилежною статтю. Хоча... Подобалася йому сусідка — пишна дівчина Оксана. Саме вона й діставала хлопця більше за всіх.

Якось він спробував провести її з клубу додому — такого наслухався! Образи злітали з губ Оксани, як у буревій листя з тополі. І це при всіх...

Якось на сільському святі Василь підійшов до дівчини й запросив на танець. «З тобою танцювати, опудало?!» — відрізала Оксана. Дідух відскочив від неї як ужалений і пішов геть з гулянки. Уперше за все доросле життя він не стримався — заплакав.

Якось до родичів у Іванівку приїхав такий собі Микола Ілліч — людина за всіма ознаками ділова й заможна. Погостював два тижні й поїхав. Та не один — прихопив із собою в Запоріжжя й Василя. Чимось сподобався йому хлопець.

Через місяць розмови про від'їзд Дідуха стихли. Через півроку про нього майже не згадували. А через півтора зовсім забули. Тим більше що на той час Валентина Гаврилівна продала в селі свій будинок і поїхала в місто до сина.

Пройшло добрих п'ятнадцять літ. В Іванівці сталося багато змін. Оксана вискочила заміж за місцевого хлопця, народила двох доньок. Але життя не склалося, довелося подавати на розлучення. У селі панувало запустіння. Колись благополучне агрогосподарство розвалилося. Роботи не було. Люди стали жити набагато гірше, бідніше.

Тому коли прийшла звістка про те, що якийсь крутий бізнесмен із Запоріжжя хоче організувати в Іванівці агрофірму й пропонує селянам здавати йому в оренду свої земельні паї, народ зрадів.

У напівзруйнований Палац культури на зустріч із бізнесменом прийшли всі іванівці — від малого до великого. Вийшов невисокий імпозантний чоловік у дорогому костюмі, стримано посміхнувся.

— Дивися, який красунчик! — прошепотіла Оксані подруга, що сиділа поруч. — І багатенький! От би тобі такого підчепити!

— Мені з моїм щастям навіть мріяти про це годі, — зітхнула Оксана.

Бізнесмен тим часом розповів присутнім про свої плани, про умови, на яких готовий взяти землю в оренду. Додав, що всі бажаючі одержать роботу. А наприкінці, посміхаючись, сказав:

— Бачу, люди добрі, ви мене не впізнали. Дідух я, Василь! Пам'ятаєте такого?

Іванівці зойкнули від здивування. Оксана ж мало не знепритомніла.

Через півмісяця все працездатне населення села вже працювало: хто на фермі, хто — в полі, хто — в майстернях. У новій агрофірмі, як за помахом чарівної палички, з'явилися й гарна техніка, і племінна закордонна худоба, і всяке необхідне устаткування. На роботу людей приймав сам Дідух, що регулярно наїжджав до Іванівки.

Прийшла найматися й Оксана. Переступивши поріг кабінету й побачивши солідного, упевненого в собі чоловіка, вона розгубилася. Він докладно розпитав її про дітей, про життя. І призначив на посаду завідувачки продуктового складу.

Жінка повернулася додому й решту дня не знаходила собі місця. Схвилювала її зустріч із Василем. Який він тепер цікавий чоловік! Куди поділися його колишні простота, непевність і наївність? Доброзичливий, увічливий, діловий... Ех, доляшхідійка! Це вона завадила тоді роздивитися у кволому диваку майбутнього красунчика-фірмача. Насміхалася Оксана з нього, ображала. А він був прекрасною, щирою, чуйною людиною...

Ці думки, як розпечене вугілля, пекли Оксанине серце. Випровадивши дітей на вулицю погуляти перед сном, вона безутішно заплакала. У цей самий момент скрипнули двері, і на порозі раптом з'явився Дідух.

— Прийшов до тебе з пропозицією, — мовив він зніяковіло. І додав уже впевненіше: — Руки й серця! Розумію, що це для тебе несподіванка...

Коли до свідомості жінки дійшов зміст слів, вимовлених Василем, вона розридалася ще сильніше.

— Я завжди пам'ятав про тебе. Розумієш, людина я така — якщо вже покохав, то назавжди.

Оксана хотіла щось сказати. Але замість цього охопила руками Василя за шию, притулилася до нього всім тілом, наче боячись випустити своє несподіване щастя...

Віктор ПЕСИГОЛОВЕЦЬ.
Запоріжжя.

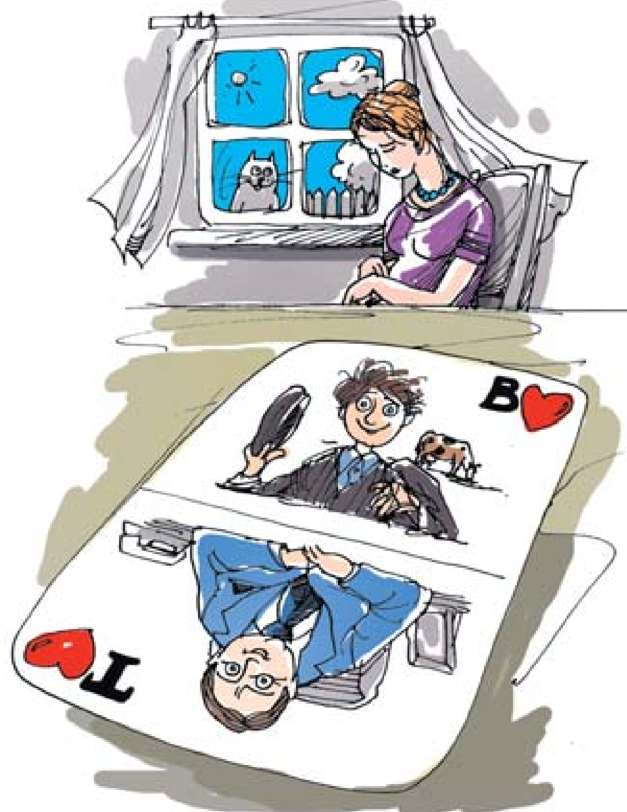

Мал. Олексія
КУСТОВСЬКОГО.

КОХАННЯ, ЩО НАЛЕЖИТЬ ІСТОРІЇ

Поет і княжна

Правнучка українського гетьмана і колишній кріпак, геніальний український поет, художник, академік... Історія знайомства та непростих стосунків Варвари Репніної і Тараса Шевченка вельми цікава й драматична.

Господиня Яготинського маєтку Варвара Олексіївна Репніна (уроджена графиня Розумовська) та її донька Варвара Миколаївна, гуляючи у своєму великому родинному парку, несподівано побачили двох чоловіків, що йшли їм назустріч. В одному з них вони впізнали очільника дворянства Миргородського повіту Олексія Капніста, їхнього доброго знайомого. Другий чоловік був їм невідомий. Тим часом спалахнула блискавка, почалася злива, і Капніст узявся відвести жінок до палацу. Згодом він привів до них і гостя. Це був Тарас Шевченко. Так у листі до свого духовного наставника зі Швейцарії абата Шарля Ейнара княжна Варвара описала першу появу поета в Яготинському маєтку Репніних у липні 1843 року.

Приводом для візиту до Яготина було замовлення Шевченкові від Григорія Тарновського (українського поміщика-мецената, господаря маєтку Качанівка) намалювати копію з портрета князя Миколи Репніна-Волконського — Варвариного батька, видатного діяча російської та української історії.

Княжна Варвара була вродливою й освіченою жінкою, певний час жила і навчалася за кордоном, мала чудових учителів з мов, історії, географії, арифметики, музики, малювання, танців. Вона була душею Яготинського палацу, оскільки стара княгиня Репніна, що хворіла на очі, рідко з'являлася перед гостями, так само, як і князь, котрий майже весь час проводив у своєму кабінеті за читанням книжок.

За свідченням сучасників, княжна Варвара була тендітна, з великими виразними очима, мала невичерпну життєву енергію. Вона легко всім захоплювалася, була добра, дотепна, ласкава до людей, радо допомагала всім, хто звертався до неї. Художники та поети любили бувати в її товаристві. Їй звіряли свої думки, читали твори, з нею ділилися переживаннями. Щедро розсіюючи навколо проміння своєї чистої душі, все ж вона почувалася самотньою. В її стосунки з батьковим ад'ютантом Левом Баратинським, братом відомого російського поета, втрутилася матір, не давши їм розвою. Але душа її прагла кохання. Знайомство з Тарасом Шевченком глибоко схвилювало Варвару. На той час вона чула вже багато цікавого про поета, знала незвичайну історію його молодості. Ставний молодий чоловік із невеликими, але виразними сірими очима, одягнений у модний тоді довгий сірий приталений сюртук із оксамитовим коміром та високо зав'язаним шаликом-краваткою — таким з'явився поет у Яготинському палаці. Сім'я Репніних прийняла його, колишнього кріпака, як рівню. Присутність Шевченка в маєтку надихала незаміжню княжну. Вона покохала Тараса. Їй було 35, йому — 29.

«Запам'ятайте це ім'я, дорогий учителю, воно належить зоряному небу... Шевченко зайняв місце у моєму серці... я дуже люблю його і цілком йому довіряю... Коли б я бачила з його боку любов, я, можливо, відповіла б йому пристрастю», — так пише Варвара Репніна у своєму листі-сповіді до вже згадуваного Шарля Ейнара.

У палаці влаштовували літературні вечори, на яких Тарас Шевченко читав свої твори. Для одного з таких вечорів поет обрав свою поему «Слепая». *«О, коли б я могла передати вам усе те, що я пережила під час цього читання! Які почуття, які думки, яка краса, яка зачарованість і який біль ... Ці вірші нашою виразною і мелодійною мовою звучали, як чарівна музика»,* — згадувала згодом княжна.

У її житті це було вже друге кохання, але в чистій, пройнятій тугою за щастям душі почуття розцвіло всіма барвами. Але як і кожна емоційна натура, княжна Варвара ревнувала Тараса до всіх, хотіла, щоб він був «незмінно світлий і променистий», щоб через неї Шевченко «ширив істину свого незрівнянного таланту...». Хотіла «завжди бачити його великим», намагалася впливати на поета своїми «алегоричними» записками. Зворушений до глибини душі таким ставленням Шевченко у відповідь написав для неї російською мовою поему-сповідь під назвою «Бесталанный» («Тризна»), у якій розповів про свою вічну самотність і відчуженість, про розчарування в людях, про брак особистого щастя...

Поема справила на Варвару Репніну дивовижне враження. Через кілька днів вона дає Шевченкові своє російськомовне оповідання «Девочка». У цій сповіді вона щиро відкрила свою душу і сподівалась, що поет відповість на її почуття взаємністю. Сповідь княжни збентежила поета. Він ладен був молитися на цю дивну аристократку, що в її душі відкрив стільки краси. Поетове серце переповнювали почуття вдячності, щирої симпатії, та в ньому не було глибших почуттів, на які сподівалася княжна...

Невідворотно наближався час, коли Шевченко мав назавжди покинути Яготин. Перед тим він декілька днів провів у товаристві княжни, малюючи дітей князя Василя, Варвариного брата. Коли 10 січня 1844 року настав час від'їзду Шевченка, вона «в сльозах кинулась йому на шию, перехрестила йому чоло, і він вибіг з кімнати».

Варвара Репніна намагалася не поривати з поетом зв'язків, підтримувала його в далекій солдатській неволі. Вона продавала його твори своїм знайомим і пересилала поету гроші, клопоталась перед шефом жандармів про пом'якшення його долі, прохала дозволити малювати.

У листах до Репніної Тарас Шевченко писав: *«Я дуже часто у моїй самітності згадував Яготин і наші лагідні та тихі розмови».*

Після повернення із заслання Шевченко двічі бачився з княжною. Побачивши перед собою стомленого неволею літнього чоловіка з бородою і сумними очима, вона не впізнала в ньому свій ідеал, була розчарована і не знайшла відповідних слів. Проте до самої смерті Варвара Репніна зберігала пам'ять про поета, любила розповідати про їхнє знайомство, жваво цікавилась усім написаним про Шевченка. І щиро молилася за його долю...

Валерій МАНЬКІВСЬКИЙ.
Київ.

В колажі Олексія КУСТОВСЬКОГО: пейзаж Т. Шевченка, його автопортрет 1843 року та портрет Варвари Репніної 1844 року.

ОБРАЗ І СЛОВО

На память 9-го ноября 1843 года княжне Варваре Николаевне Репниной

ПОСВЯЩЕНИЕ
Душе с прекрасным назначеньем
Должно любить, терпеть, страдать,
И дар господний, вдохновенье,
Должно слезами поливать.
Для вас понятно это слово!..
Для вас я радостно сложил
Свои житейские оковы,
Священнодействовал я снова
И слезы в звуки перелил.
Ваш добрый ангел осенил
Меня бессмертными крылами
И тихоструйными речами
Мечты о рае пробудил.
Яготин.
11 ноября 1843 года.

Тарас ШЕВЧЕНКО.

Фоторепродукція роботи Григорія ЛЕВИЦЬКОГО «Свята Варвара» (фрагмент), 1740-ті роки. Північне Лівобережжя.

ЗА ПОКЛИКОМ ДУШІ

«У мене тепер стільки синів...»

Чернігівка Лариса Кожар (на знімку) *допомагає сотням учасників бойових дій знайти своє місце в житті.*

Мороз пекучий, а на вулиці ледь тримається на ногах чоловік. Щось знайоме... Лариса Олександрівна впізнала у ньому учасника заходу чернігівських афганців. Перебрав! Серце защеміло від болю...

— Синку, де ти живеш?

— Я сам доберуся...

— Як тебе звати?

— Сан Санич...

— У тебе є гроші?

— Усе добре, добре...— і чоловік опинився у снігу.

Лариса Олександрівна не заспокоїлася доти, поки не приїхало таксі та не доставило знесиленого учасника бойових дій додому.

25 років турботи

...Це лише невеличка миттєвість із її повсякденного життя. Лариса Олександрівна вже багато років веде щоденник — своєрідний звіт про те, з ким вона спілкувалася, яку проблему вирішувала, що їй вдалося, а що треба зробити найближчими днями. Цього року виповнюється 25 років з того часу, як очолила комітет сімей загиблих військовослужбовців при обласному відділенні Української спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів). За ці роки вона стала справжньою матір'ю для більшості афганців. Під її опікою — особливо проблемні. Адже не таємниця, що багато хто після війни в Афганістані зламалися духовно, через ті чи інші життєві негаразди зловживають спиртним. Лариса Олександрівна намагається витягнути їх із горілчаного дурману. Вона вважає, що за кожного такого колишнього солдата потрібно боротися до останнього.

Ось і днями з афганцем Миколою Губарем відправилися у далеке село, щоб поговорити з занепалим духом учасником бойових дій. Для останнього приїзд «солдатської матері» був справжнім шоком. Він вважав, що живе лише в оточенні ворогів, які бачать у ньому тільки погане, а тут приїхали поговорити про те, як йому полікуватися, знайти спільну мову з рідними.

Багатьом афганцям жінка допомогла оформити інвалідність. «У них нерви не витримують ходити по лікарях, тому я їх супроводжую по медичних установах», — розповідає. Так само вибиває коляски інвалідам, готує подання у райради про звільнення їх від квартплати.

«Я живу, щоб їх пам'ятали»

Після відповідальної роботи в споживспілці, Чернігівському кооперативному технікумі кавалер ордена княгині Ольги Лариса Кожар знаходить втіху в опікуванні 117 родинами, котрі втратили близьких. Ці повсякденні турботи зігрівають її душу. У такий спосіб Лариса Олександрівна тамує біль від своєї непоправної втрати — 3 липня 1985 року її син Ігор Кожар допоміг молодому солдату відремонтувати машину, яка зупинилася і відстала від колони. У той момент снайпер поцілив санінструктору автотранспортного батальйону в голову...

Важко пережити і сприйняти смерть власного сина. Мати втратила сон. Лише завдяки втручанню лікарів вдається поспати 2—3 години на добу. І все ж Лариса Олександрівна не піддається сумним думкам: у години тиші вишиває... Її пейзажі, яскраві натюрморти з квітами можна побачити не лише у неї вдома, вони прикрашають домівки її друзів, солдатських родин, що втратили синів.

— Я живу, щоб їх пам'ятали, — каже мати. — Щоб захистити тих, хто не може себе захистити сам. У мене тепер стільки синів...

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.
Фото та репродукція автора.

З Дюймовочкою вийшла помилка...

Я подумав, що то якийсь розіграш, коли батько українського професіонального боксу, заслужений тренер Союзу і України, Михайло Михайлович Зав'ялов познайомив мене з Аліною Шатерніковою як із боксеркою. Важко було повірити йому, дивлячись на чарівну білявочку, швидше схожу на казкову Дюймовочку. Не міг навіть уявити собі, як оці ручки можуть, пробачте, гамселити когось.

Але згодом, коли побачив дівчину на ринзі, зрозумів, що дуже помилявся стосовно її можливостей в цьому виді спорту, котрий споконвічно вважався суто чоловічим. Досягнення Шатернікової — великого авторитета в царині боксу — тепер широко відомі. Вона — триразова чемпіонка Європи і дворазова — світу! Користувалася великою популярністю серед уболівальників.

Але цікаво, яка вона в повсякденному житті, яка мати, дружина, господиня. Особливо тепер, коли вже не бере участі у змаганнях. Тут варто одразу зазначити, що наша героїня, як і переважна більшість талановитих людей, успішна в усьому. Шатернікова зробила досить помітну кар'єру, є віцепрезидентом Національної ліги професіонального боксу України, веде промоутерську діяльність, нарешті, виявилася дуже класним телекоментатором. Причому веде репортажі українською і російською однаково добре.

Але я не втримався від запитання:

— Чому ви зв'язалися з боксом?

— Тому що у мене не вийшло з фігурним катанням.

— Що то за історія?

— На ковзанку прийшла в десять років. Виявилося, що вже пізно починати. Щоправда, я все одно два роки посилено тренувалася, мріючи досягти високих результатів. Але в один дуже поганий день мені прямо сказали, що я вже старенька, не пластична. Й у спорті у мене взагалі нічого не вийде. Можете собі уявити, як це гірко було почути 12-річному підліткові. Але смуток мій тривав недовго. Якщо вже не пластична, бракує жіночості, то вирішила випробувати себе в якихось єдиноборствах. Наприклад, дзюдо. Так і зробила, а потім поступово перейшла на кікбоксинг. А в підсумку віддала перевагу професіональному боксу.

— І як все це сприйняли вдома?

— Мама була переконана, що це ненадовго. Тато знав, що я непоступлива, однак ще намагався якось мене відмовити. Але я максималістка. І коли за щось берусь, то намагаюся це робити регулярно й обов'язково досягти найвищих результатів.

— Ви починали займатися боксом в одному залі з братами Кличками у тренера Володимира Золотарьова. Чи стояли з ними коли-небудь у спарингах?

— Часто. Це коли вони працювали винятково на захист. Вони — в глухій обороні, а мені потрібно було обдурити, щоб мій величезний суперник опустив руку і я пробила по голові, або, навпаки, змусити його підняти руку, щоб я вдарила в «сонечко» або по печінці. Ми сміялися, але працювали. І попадала нерідко. Мені вдавалося між великими руками просовувати свій маленький кулачок...

— А як познайомилися зі своїм чоловіком?

— Ми були однокласниками. Він знав, що я займалася дзюдо. І в моїх захопленнях завжди підтримував мене і допомагав.

— А чим займається глава вашої родини тепер?

— Він має свій бізнес. Нашому синові Сергійкові 8 років, він захоплюється хокеєм, ходить до школи, проситься на карате, бокс його не цікавить.

— Якщо не помиляюся, ви дипломований економіст. Не хотілося б попрацювати за фахом?

— Я одержую задоволення від своєї нинішньої роботи в Національній лізі професіонального боксу. А ще захоплена співробітництвом з телебаченням, у ролі коментатора. От і виходить, що, завершивши спортивну кар'єру, я залишилася в спорті вже в іншій якості. І не хочу нічого змінювати.

— Але окрім роботи у житті існує ще чимало радощів...

— Звичайно. Отримую задоволення, коли бачу сонечко. Радуюся, коли син приходить зі школи з гарними оцінками. Люблю, коли чоловік повертається з роботи, — можна разом повечеряти, посидіти, побалакати. Щиро кажу, що задоволення отримую більше від моральних речей, а не матеріальних. Люблю затишок. У нас трикімнатна квартира на Подолі — дитяча, спальня й вітальня. У вітальні є камін, це моє улюблене місце. Є велика кухня. Коли ми мешкали в маленькій квартирі, я була засмучена, що не можу виставити для гостей свої нагороди, але тепер у мене у вітальні є таке місце. Там пояси, кубки, вони завжди на видноті, що особливо приємно.

— Ви тепер представляєте Україну в Європейському боксерському союзі (EBU)...

— Так. Це лише робота функціонера. Чим вище в EBU будуть вітчизняні представники, тим більше можливостей принести користь нашому виду спорту в Україні. Для мене відкриті двері у світ боксу, промоутерів, менеджерів, федерацій, версій. Це досить закрита зона, чужих туди не пускають. Необхідно розбиратися в усіх тонкощах, бути в курсі подій, що відбуваються у світі професіонального боксу.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Фото з архіву «Голосу України».

Відчуваючи адреналін у крові

Саме по собі життя сучасної жінки повне екстриму та надзвичайних ситуацій. А коли цього недостатньо й хочеться ще, милі пані стають рятувальниками.

— Я, мабуть, уже народилася з адреналіном у крові. Люблю екстрену медицину. І завжди симпатизувала військовим структурам. Тому що там дисципліна й порядок. Тепер усе це є в моїй роботі, — пояснює свій вибір фельдшер-рятувальник Оксана Любченко.

В аварійно-рятувальному загоні спеціального призначення МНС у Київській області служать за контрактом чотири фельдшери-рятувальники: Павліна, Оксана, Олена і Юля.

Невідкладна медична допомога в позаштатних ситуаціях — обрана ними професія.

За першим викликом вони поспішають по допомогу й починають діяти до приїзду цивільної «швидкої допомоги». А сигнали «SOS» надходять з авіа- й залізничних аварій, дорожньо-транспортних пригод, позаштатних ситуацій на виробництві, пожеж... Зачинилися двері квартири, де перебуває маленька дитина, лебідь примерз до криги водойми, кошеня не може злізти з дерева — ці проблеми розв'язують рятувальники. А з ними завжди медик. Якщо трапляється серйозна НП, то на її ліквідацію поспішають усі фельдшери. Так проводили операцію з вивезення на переробку близько ста тонн пестицидів, які залишилися на території області ще з радянських часів. Усі разом тушили пожежі на торфовищах в 2009 і 2010 роках. Виїжджали на прорив газопроводу.

Недавно сурмили таку навчальну тривогу о п'ятій ранку. До семи дівчата були на своїх робочих місцях при повному параді й навіть макіяжі.

А арсенал медикаментів для будь-яких ситуацій подругам гарантує начальник аптеки медпункту прапорщик служби цивільного захисту Юлія Бондарь.

У тривожних еменесівських валізках — знеболюючі, серцеві, заспокійливі ліки, перев'язувальний матеріал, шини, градусники, розчини для внутрішньовенних крапельниць при шоковому стані. Та й особовий склад без уваги медицини не залишається: у грипозний період рятувальники одержують противірусні препарати, вітаміни та оксалінову мазь.

Раніше Юлія працювала медсестрою в поліклініці. Каже: на рятувальну службу прийшла «слідами» дідуся, який був пожежником. Крім цього у такій службі приваблює стабільність, дисципліна та заробіток.

Медики МНС служать за контрактом. Відбір дуже серйозний. Вся процедура триває чотири місяці. За цей час оцінюється фізична підготовка, стан здоров'я претендента, проводиться серйозне психологічне тестування. Потім спеціальна комісія виносить вердикт: придатний чи ні до рятувальної служби. Багато хто ламається на співбесіді в Головному управлінні МНС. Там потенційному рятувальникові правдиво розповідають, що чекає його на службі. Аварії, пожежі, біль і горе людей, кров, смерть...

Найчастіше доводиться виїжджати на ДТП. Покручені машини, людські жертви... На таке спокійно навіть чоловіки дивитися не можуть. А дівчатам із загону рятувальників треба діяти в такій ситуації, не даючи волю своїм емоціям: злагоджено, чітко, професійно. Щоб урятувати тих, хто залишився живий.

Юля Торбенко дотепер пам'ятає свій перший виїзд на місце пригоди із чотирма трупами.

— І як ви впоралися? — запитую.

— Без проблем. Адже до цього працювала на «швидкій» — досвід уже був. Ми всі стійкі, — каже Юля. — Знаємо, де працюємо й на що йшли, коли підписували контракт. На таких кривавих виїздах спочатку робиш, що повинен, а потім уже переживаєш побачене.

Фельдшери-рятувальники Павліна Поліщук, Юлія Торбенко, Оксана Любченко, Юлія Бондарь та Олена Броун.

Заступник начальника групи рятувальних робіт старший лейтенант служби цивільного захисту Анатолій Лелюх задоволений своїми підлеглими. Каже: жінки дисциплінованіші й відповідальніші, ніж чоловіки.

Виконуючи службовий обов'язок, увагою сильної половини наші чотири героїні не обділені. Кожна може їм позаздрити. Олена Броун згадує, що саме із цієї причини чоловік спочатку навіть ревнував її до роботи...

— Працюючи в такому колективі, з небес своїх фантазій спускаєшся на землю й розумієш, чого можна чекати від наших чоловіків. Я маю на увазі не тільки цукерки і квіти. А справжніх чоловічих вчинків, подвигів. І це я кажу без пафосу.

Колегу підтримує Юля Торбенко:

— Ми з ними в одній зв'язці працюємо. І завжди почуваєш підтримку в будь-якій ситуації, готовність допомогти, відгородити, захистити. У цивільних професіях такого немає.

Нашу розмову перериває повідомлення про черговий сигнал «SOS». Чергує Юля. Потрібно поспішати. Щоб заощадити час на сходах, дівчина спритно сідає в «ліфт» і за кілька секунд спускається із другого поверху по металевій трубі **(на знімку)**.

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Інші фото з цієї події шукайте у фотомагазині на сайті www.golos.com.ua.

«Що може жінка!»

ФОТОРЕПОРТАЖ

На обласному ярмарку «Що може жінка!» очі розбігаються від розмаїття краси, зробленої руками сотень майстринь. Більшість із них посправжньому дивують. Як, наприклад, колишня вчителька математики і фізики Олександра Іванівна Дідович.

— Ляльками начебто у дитинстві дівчатка займаються. А ви їх на продаж виготовляєте? — запитую.

— Ні, кукли-мотанки з ниток я виготовляю просто для задоволення, — каже жінка. — Також зробила за останні шість років майже сто картин із шкіри.

— Так це ж треба і майстерню мати, і, напевно, займатися вирощуванням якоїсь живності...

— А ось і ні! Уся майстерня у мене вміщується на домашньому столі. А для шкіри не треба випасати 100 бичків, а необхідно мати лише 100 друзів. Мені вони віддають старі чобітки, шкіряні сумки, поношені куртки. Ось із цього матеріалу я й склеюю свої витвори...

Вони вражають неповторними сюрреалістичними сюжетами, багатством кольорів. І все це — із клаптиків використаної шкіри!

А Юлія Заїка, молода мама і водночас директор студії-магазину «Макошь», подивувала багатством рукотворних виробів. Я дещо засумнівався у ефективності її бізнесу: щось багато підлеглих. Спробуй усіх прогодувати! Та й на руках у неї шестимісячний синочок. Вона з ним і показує свою роботу:

— А ми ж не тільки продаємо виготовлене своїми руками, а й проводимо 25 майстер-класів із дітьми. У нашій крамниці школярі можуть придбати все необхідне для творчості, рукоділля.

Зупинився біля картин народного художника України Володимира Белова. Здивувався, щоправда, що вони представлені на цій виставці. Чоловік же... Але мене ошелешило зізнання «екскурсовода»:

— А я його Муза!

— Ми 45 років з Володею разом, — повідомила дружина художника. — У нього такі живі, радісні картини, бо він чудовий мій чоловік!

Ось так!

...На обласному ярмарку було організовано 27 майстрів-класів. Тут показували свої вміння і флористи, і візажисти, і кондитери, і перукарі, і майстри вишивки, різьблення, і художниці тощо. Велике розмаїття нових дитячих книг представили у своєму павільйоні літератори Софія Багрєй, Алла Сокіл, Олена Мамчин, Маргарита Бордонос та інші. Учасники заходу оглянули виставку фоторобіт «Світ жінки». А ще ж вражаючим був показ модельного одягу від Чернігівського професійного ліцею побуту. Крім цього, ярмаркували й виробники, де працюють і керують в основному жінки, — «Берегиня», «Арт-студія», хлібопекарське підприємство та інші.

Директор студії-магазину «Макошь» Юлія Заїка із синочком.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.
Фото автора.

ОБРАЗ І СЛОВО

Магія її лиця

О магія жіночого лиця,
Прекрасного в довершеності ліній!
Дивлюсь — і чую тихі дзвони лілій
І музику, якій нема кінця.

Я гладжу колосочки брів,
Я в очі поринаю океанні.
І з уст моїх зривається зітхання,
І я лечу за сиву грань віків.

Хвала тобі, хвала тобі, Життя,
Що можу з цього дива дивуватись,
І ніжністю по вінця наливатись,
І солодко радіти, мов дитя.

І віриться: ти плакав, ти ридав,
Ти аж світився щастям, Рафаеле,
Коли, упившись творчістю, мов хмелем,
Мадонну — для безсмертя — малював.

Володимир МИРНИЙ,
читач.
м. Полтава

***

Ну і що, що десь там є Америка,
І в пітьмі вовтузяться народи?..
Дівчинко, за п'ять хвилин — і Жмеринка,
І тобі в тій Жмеринці виходить.
Зійдеш в ніч. І щезнеш за дрезиною.
І станційні попливуть вогні.
Тільки будь комусь, як ніч, красивою,
І моєю будь — на самім дні.

Павло ВОЛЬВАЧ.

***

Коли до губ твоїх лишається півподиху,
коли до губ твоїх лишається півкроку
зіниці твої виткані із подиву,
в очах у тебе синьо і широко.
Щось шепчеш зачаровано і тихо ти,
той шепіт мою тишу синьо крає!
І забуваю я, що вмію дихати,
і, що ходити вмію, забуваю.
А чорний птах повік твоїх здіймається
І впевненість мою кудись відмає.
Неступленим півкроку залишається,
півподиху у горлі застрягає.
Зіниці твої виткані із подиву,
в очах у тебе синьо і широко...
Але до губ твоїх лишається півподиху,
до губ твоїх лишається півкроку.

Григорій ЧУБАЙ.

Фоторепродукція: Федір Кричевський.
Фрагмент триптиха «Життя».

Спосіб життя: альпіністи

ПОЧАТОК НА 6-Й СТОР.

— Як довго треба готуватися до походу?

— Близько року. Підготовка починається в середині вересня. Якщо займаєшся в команді, то тренуєшся з нею. Якщо ні — шукаєш групу. Дуже важливо за рік побудувати стосунки. Бо ти йдеш в автономний район, де вихід до людей триває мінімум три дні. Якщо щось станеться, можеш розраховувати тільки на свої сили. Ми беремо супутникові телефони, купуємо страховку, щоб викликати вертоліт і рятувальників, але ти сам маєш діяти правильно з перших хвилин.

— Від чого в горах доводиться відмовлятися дівчині (манікюрні ножиці, пінцет для вищипування брів)?

— У поході рахуєш вагу, бо кожен крем від зморщок понесеш на собі. Набір дуже обмежений. На місяць береш дві термофутболки і футболку для сну. Шукаєш, де це прати, а якщо не виходить, не переш. Може, дівчатка й беруть пінцети, та я вважаю, що в горах це не потрібно. Там стаєш первозданною, всі ці волосинки — природні й тому красиві. У горах яскравішають очі, втрачається зайва вага, з'являється відчуття легких ніг і світлої голови. Якщо я йду надовго, то втрачаю 5—7 кг.

— Це не шкодить здоров'ю? Все-таки різке схуднення.

— Продуктова розкладка вираховується так: приблизно 600 грамів на день для людини. Ти їси тільки необхідне, маєш чіткий режим харчування і сну, фізичні навантаження. Тому все круто.

— Скільки коштує один похід?

— Одні з найдорожчих — до Азії, це щонайменше тисяча доларів на місяць. Переліт — близько 500, трансфер до місця — 200, продукти — 100, хороша страховка й оренда телефону — 100 доларів плюс якісна аптечка. У Карпати можна поїхати й за 500—600 гривень на десять днів. Якщо жити в наметах, треба подбати тільки про трансфер і харчі. Кавказ завжди був популярний через бюджетність. На місяць вистачить 3,5—4 тисячі гривень. Важко на старті, коли треба купити все якісне спорядження.

— Що ти переживаєш, видершись на нову вершину? Чи є в вашій команді якісь ритуали для цього?

— Емоції та адреналін отримуєш у процесі сходження, коли долаєш важкі технічні моменти й себе. На вершині є миттєва радість — ніштяк, я залізла, це круто, — й відразу починаєш думати про спуск. За статистикою, більшість травм і нещасних випадків трапляються на спуску, коли людина стомлена і розслаблена. В альпіністів є традиція: коли приходиш у базовий табір після сходження, люди, що тебе зустрічають, кажуть: з горою. Вітають із тим, що ти повернувся. Багато моїх знайомих носять на вершини прапори, деякі — краватки, м'які іграшки. Коли сходиш на вершину, лишаєш там записку з технічною інформацією: коли зайшли, який стан здоров'я, погода тощо. Це потрібно, щоб у разі зникнення туристів почали шукати.

— Як почувається людина, котра місяць провела в горах і спустилася в місто?

— Уперше мені «знесло голову» після Алтаю. Це був фантастичний похід, і я звикала до міста десь 2,5 місяці. Повертаєшся така чиста-чиста, а тут усі злі, вулиці брудні, цінності в людей дивні. Приїздиш у стані «мудрого старця». Цю чистоту треба підтримувати, сяць, маєш розуміти: середовище дуже обмежене. Коли хлопчик Вова дратує мене вже в Києві, то в горах у мене загострюються тваринні інстинкти, і я буду до нього агресивна, що може призвести до небезпечної ситуації. Без довіри не обійтися. Від того, наскільки людина грамотна, залежить твоє життя. Якось я пішла за кордон із групою, що не була колективом. Морального задоволення від групи не отримала. Ми були зграєю вовченят, яка пробігла красивими горами. Треба ходити зі «своїми».

— Який режим тренувань має бути в альпіністів?

— Альпіністам треба підтримувати фізичну форму й ходити на скелелазіння, щоб лазити вільно, без «гачконогів» і «гачкопузів». Для цього ходять 2—4 рази на тиждень до болдер-залу. На альпзборах тренують базові техніки — снігову, льодову і лазову. Усе це — протягом року.

— Отже, за рік можна перетворитися з «висюльки» на справжню альпіністку?

— За рік не розберешся. Важливо не тільки бути «черв'яком у залі», а й виїжджати на реальний рельєф. Отримавши третій розряд, маєш мінімальне уявлення про альпінізм. Думаю, глибину альпінізму можна зрозуміти після першого розряду. А для гірських туристів основні навички — вміння працювати в команді, переносити вагу, швидко організовуватися. Хороший керівник зробить усе, щоб сформувати команду.

— У скільки років люди йдуть з альпіністики? Скільки років ти хотіла б цим займатися?

— Ідуть у середньому в 30, поступово «скидаючи швидкість». Треба ладнати своє життя тут: купувати житло, одружуватися, народжувати дітей. Я б хотіла бути в горах до кінця свого життя. Але не певна, що займатимуся туризмом чи альпінізмом через 15 років. Можливо, перегорю, буду просто встановлювати намет, сидіти біля вогнища й писати книжку. Для мене важливий стан, який отримую в горах.

— Дай, будь ласка, кілька порад для «чайників».

— Якщо ви ніколи не були в горах, але хочете, нізащо не йдіть туди самі. Бо є багато шансів, що ви загинете, не знаючи тамтешніх небезпек. Дуже рекомендую прийти в міський турклуб чи альпклуб. Подивіться на людей, зрозумійте, чи довіряєте їм. Перший раз ідіть із досвідченими людьми. Якщо затягне, займайтеся базовою підготовкою. Зважте на стан свого здоров'я, особливо, якщо ви — дівчина. Якщо раптом пішли самі, залишайте інформацію, куди пішли і з ким, реєструйтеся в контрольно-рятувальній службі. Беріть хороші аптечки, вчіться надавати медичну допомогу. Тонус, набутий у тренажерному залі, — не показник. Навантаження в місцях, куди ви потрапите, буде зовсім інше.

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Галині Тодоренко — 22, вона займається гірським туризмом із семи років, альпінізмом — рік. Разом зі старшим братом належить до другого покоління гірських туристів у родині. Батьки — туристи із понад 30-річним досвідом, познайомилися в горах. Своїм завданням Галя вважає «полазити для власного задоволення з хорошими напарниками». Була на Кавказі, Алтаї, Тянь-Шані, в Туреччині тощо. Член туристичної команди «Шамани». Здійснила близько 20 походів в Україні та за кордоном.

Спілкувалася
Аніта ГРАБСЬКА.
Фото з особистого архіву Галини Тодоренко.

Дивна місіс Вершиніна

Вона вирішила, що зробить це, як тільки познайомилася з «Дивною місіс Севідж». Цей спектакль став останньою роботою її чоловіка, режисера Віталія Ковалевського. В пам'ять про нього Людмила Вершиніна вирішила вчинити, як вчинила місіс Севідж.

На що витратити президентську стипендію

Нагадаю, героїня комедії американського драматурга Джона Патрика — багата вдова — заснувала фонд в пам'ять про чоловіка та витрачає гроші на те, щоб здійснити незвичайні бажання людей і в такий спосіб зробити їх щасливими.

— Звичайно, у мене нема таких можливостей, як у моєї героїні, — каже акторка. — Але я вирішила хоча б тим малим, що маю, допомогти моїм колегам — непрацюючим пенсіонерам. Свою президентську стипендію стала перераховувати в благодійний фонд при міжобласному відділенні Спілки театральних діячів. Крім того, закликала таких само, як я, працюючих пенсіонерів, підтримати його. І багато хто підтримав. Ці гроші використовуються для матеріальної допомоги нужденним, на подарунки до свят. У нас чимало людей з великими статками — політиків, співаків, шоуменів, — продовжує Вершиніна. — На телебаченні весь час розповідають, які вони купують машини, будинки, вілли, острови. Але не чути, щоб хтось оплатив операцію хворій дитині, щось добре зробив для свого рідного міста. Мене це дуже засмучує...

Не зображувати, а жити!

Вона зіграла близько двохсот ролей, а скільки разів виходила на сцену — не полічити. Її ролі живуть довго. «Дивна місіс Севідж» (прем'єра — 2003 р.) і нині збирає повні зали. Так само, як і Ганна Павлівна Ростопчина в «Афінських вечорах» Петра Гладиліна, і Марія в «Сутінках» Олексія Дударєва, і Голда в парі з Тев'є — народним артистом України Жаном Мельниковим. Хоча визначення «грати» — не для неї.

— Мені здається, що я в старості стала кращою, — розповідає вона. — В молодості — так, це була гра. А зараз я не можу дозволити собі зображувати.

Я живу на сцені. Мені завжди важливі очі глядача. Я не можу їх бачити — світло засліплює. Але я повинна їх відчувати...

Бабусею стала у шістнадцять

Багато акторок для того, щоб відстрочити це амплуа, перекроюють обличчя, молодяться...

— Я зовсім цього не розумію, — каже Вершиніна. — Життя не можна зупинити. І який багаж зібраний!

Мої бабусі — це подарунки долі, на які можна чекати все життя. Це — не ролі, це — потрясіння! До того ж перша моя стара принесла мені успіх ще в студентські роки.

Тоді в Дніпропетровському театральному училищі, куди Люся Вершиніна вступила 1944-го, у шістнадцять років, ставили «Без вини винуваті» Островського. Звичайно, хотілося зіграти героїню — Любов Отрадіну. Але їй дісталася роль Галчихи — «недоумкуватої жебрачки».

Люся навіть плакала — від образи та розпачу. А потім почала творити свою стару. Щоб виробити відповідну ходу, по училищу ходила, шкутильгаючи, в обдертій спідниці із ціпком. Навіть на ринок пішла подивитися на бабусь. Одного разу заклалася з хлопцями та дівчатами, що «купить» безплатно бурячки та картоплю. Підійшла до коня й стала розмовляти з ним, а потім, голосно сміючись, направилася в торговельні ряди. Там дивилися на неї з побоюванням, вирішили, що дівчина хвора. Дали і бурячків, і картоплі... Ось так «репетирувалася» роль Галчихи...

На шевченківській сцені в її репертуарі були і драма, і комедія, і трагедія, і оперета. А ще багато спектаклів для юних глядачів, де вона нерідко грала хлопців. Але незабаром Людмила Вершиніна залишає Дніпропетровськ і їде у Львів, у театр імені М. Заньковецької.

— Це була моя театральна академія, — розповідає Людмила Іванівна. — А яка тут була культура! Якось мене запросили на філіжанку кави до народної артистки УРСР Варвари Любарт — вона читала мені Мольєра французькою...

На львівській сцені Людмила Вершиніна зіграла Офелію! (Рецензенти називали її кращою українською Офелією). І одну з її найулюбленіших ролей — Ілону Алгрен у драмі Хелли Вуолійокі «Кам'яне гніздо».

Залишити Львів змусила хвороба, лікарі рекомендували поміняти клімат. І незабаром вона повернулася в Дніпропетровськ. Це було більш як півстоліття тому.

Головне — щоб голос не пропав

З дозволу Людмили Іванівни процитую рядки з листа до неї колишньої акторки горьковської трупи, нині киянки, Лесі Степури-Капрелової: «Сьогодні наснився мені дивний сон. Снилося, що ти на сцені дуже гарна в ролі Ісідори «Вершник без голови»... Глядачі кричать тобі: «Браво!» і кидають на сцену квіти. Я стою за лаштунками, застигши та затамувавши подих, зачарована твоєю грою... Ти, Люсю — легенда, гордість Дніпропетровська... Ти однаково вільна в будь-якій ролі: і з короною на троні, і в одязі селянки, і вишуканої куртизанки, і в лахміттях жебрачки. У кожному образі вмієш бути неповторною, правдивою, щирою й невпізнанною. Перевтілення твоє фантастичне, непояснение: начебто нічого не робиш, а образ створений. Створений тобою, особливий, один такий...»

...Наша зустріч довго відкладалася через застуду Людмили Іванівни. Але спектаклі вона не скасовувала.

— Головне — щоб голос не пропав, — переживала Вершиніна. — А температура... Я її перестаю помічати, щойно виходжу на сцену...

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Фото з архіву Людмили Вершиніної і театру ім. Максима Горького.

Людмила Вершиніна в ролі місіс Севідж.

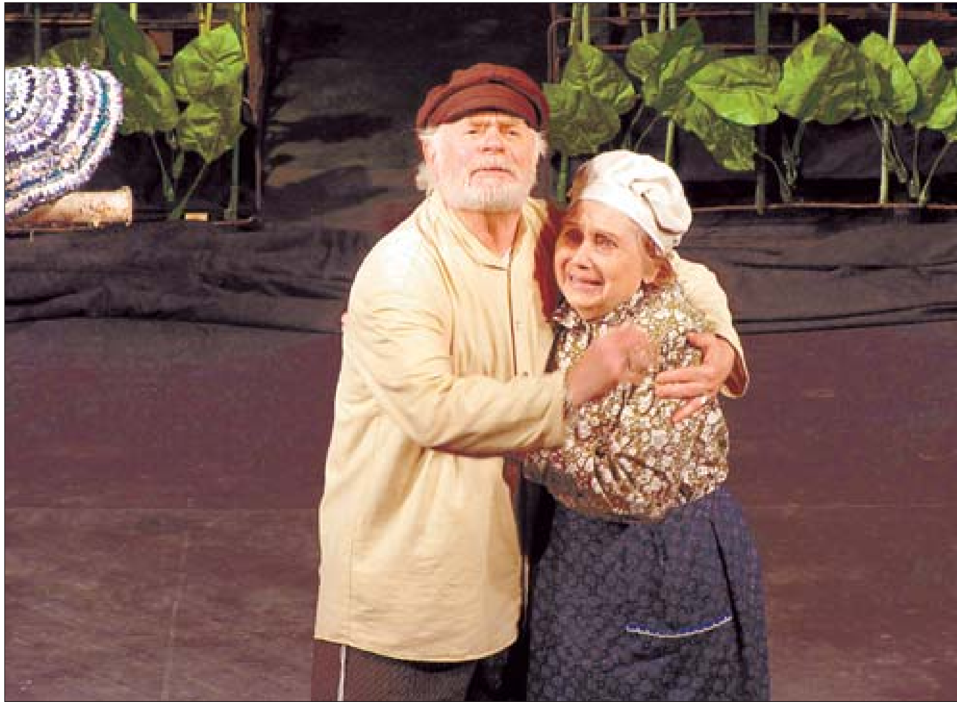

Сцена зі спектаклю «Мир дому твоєму». Голда — народна артистка України Людмила Вершиніна, Тев'є — народний артист України Жан Мельников.

Ревю для вечірньої сукні і фрака

За кілька днів до 8 Березня Донецький національний академічний український музично-драматичний театр запросив журналістів на закритий показ святкового концерту.

Судячи з усього, концерт стане репертуарною одиницею. У цієї музичної версії свята є очевидні переваги перед іншими. Найперше — виразний вишуканий стиль і відчуття міри. Програма не вирує візуальними ефектами і не має тієї простодушної широти, що властива традиційним шоу і видовищам. Навпаки, все витримано так, що мимоволі згадуєш про одну важливу річ, — у театрі слід дотримуватись дрес-коду.

Постановники прибрали з концерту все зайве. Ніяких квіткових вісімок, різнобарвних костюмів, взагалі — ніяких кольорів і декорацій. Затемнена глибока сцена і кілька світлових штрихів. Спеціальне покриття для підлоги і велика люстра зі срібних куль мають відбивати світло і створюватимуть ефект яскравості. Саме такої атмосфери, за задумом художника-постановника Володимира Медвідя, вимагає цьогорічне святкове ревю під назвою «Естрадний феєрверк». Хіба що контрасту додають великі білі сходи, розташовані праворуч десь біля задника. В одній тональності з убранням сцени і одяг артистів, вони у строгому чорному.

Білий колір з'являється в окремих номерах. На додаток — кілька вкраплень червоного, то у вигляді циганських спідниць, то в кольорі жилетки чоловічого костюма, то на взутті виконавців грецького танцю.

Сам диригент оркестру в другому акті змінює благородний чорний фрак на білосніжний. Така чорно-біла гра асоціюється з шахами, де окрім емоцій, потрібні думки і включення в дію. Ще трохи — і почнеш звертатися до присутніх «пані» та «панове». Тим більше, цього вимагає високий рівень виконання артистів, їм хочеться відповісти чимось таким самим.

В програмі більше двадцяти чотирьох номерів, хоч зазначено саме стільки, та деякі з них багатоскладові.

У музичній фантазії «Від Карпат до...», приміром, зайняті всі учасники ревю. Панівна ж роль на сцені належить естрадно-симфонічному оркестру театру, він займає її майже всю. Править балом музичний керівник, диригент-постановник свята — заслужений діяч мистецтв України Євген Кулаков. Окрім диригування, він устигає «поспілкуватися» чи не з кожним, хто виходить на сцену. Заграє з циганами, роздає усмішки, пританцьовує, підморгує дамам... В такому ігровому діалозі рухається вся дія. До того ж у концерті представлена ціла галерея голосів, танці різних народів і кілька мов виконання —англійська, італійська, іспанська... Своєрідною екзотикою приправив колекцію Рустам Халілов, артист оркестру (скрипка), що співав кримськотатарською мовою.

Окремо на авансцені з'являються скрипки, труби, далі — російські «непідшиті валянки» під баян. Не забули і про підростаюче покоління: діти артистів, такий собі оркестрик у мініатюрі, вразили ще на початку концерту.

Участь у феєрверку беруть заслужений артист України Володимир Кваснниця (володар І премії XX Міжнародного фестивалю «Слов'янський базар»), Любов Доброноженко (лауреат конкурсу імені Монсеррат Кабальє в Барселоні), Дмитро Федоров, Дмитро Нартов та багато інших виконавців під керівництвом головного хормейстера театру, заслуженого діяча мистецтв України Тетяни Пащук, а також шоу-балет під керівництвом заслуженого діяча мистецтв України Василя Маслія.

Знаком оклику стане передостання пісня «Adagio», яку співають чоловіки — кращі виконавці театру, у чотири голоси. Поміж інших лунають «Арія містера Ікс», «Night and Day», «La Spagnola», «Sempre libera», «Can't Take My Eyes off You», «Bolero di Elena», «Серденько моє» та багато іншого.

Ірина ГЕРМАНЮК.

Донецьк.

Юлія Бушуєва, Олена Кошельова, Оксана Сабаєва у виставі «Естрадний феєрверк».

Фото В'ячеслава ПАЦУКА.

Хай щастить тобі, Віро!

Коли хтось із моїх знайомих починає нарікати на життя-буття, розповідаю їм про Віру Фещук. Дивуються: «Хіба таке може бути?», й переводять розмову на інше. Справді, все пізнається в порівнянні. Не можна не захоплюватися мужністю, життєлюбством, оптимізмом цієї молодої жінки. Вона зуміла стати щасливою всупереч багатьом перешкодам, які довелося долати від самого народження.

Народилася Віра, п'ята дитина в родині Антоніни і Петра Фещуків із села Залісся Шумського району на Тернопільщині, без обох рук та ще одна ніжка коротша за іншу. Батьки були шоковані, тим паче що старші доньки Надя, Люба, Галя і син Володя були цілком здоровими дітьми. Медики радили віддати маля в будинок-інтернат, мовляв, ні говорити, ні ходити дівчинка не зможе. Батьки й подумати не могли, що можна відмовитись від дитини.

До речі, наприкінці минулого року в молодої сім'ї на Тернопільщині народився хлопчик без верхніх і нижніх кінцівок: ручок не було по лікоть, ніжок — по коліна. Батьки написали відмову, залишили свого первістка в лікарні. Що ж, це їхній вибір, хоча з таким тягарем жити, мабуть, буде непросто. Хлопчика згодом можна буде протезувати. Принаймні це легший варіант, ніж у Віри, в якої рук немає по плечі.

Коли в Харкові їй запропонували важкі незграбні протези, вона заплакала і відмовилась їх одягати. Навіть протез на нозі доводиться часто знімати, бо заважає працювати. За кордоном роблять кращі протези, але дорого.

Ще в дитинстві, коли її ровесники просили у Святого Миколая іграшки, цукерки, гарний одяг, вона благала лише, щоб виросли руки...

Віра Омельчук із матір'ю Антоніною Степанівною.

І нині Віра не бачить, як розв'язати цю проблему.

Антоніна Степанівна каже, що з усіх її дітей Віра найбільш цілеспрямована: що задумає — обов'язково досягне. Трохи пізніше від своїх ровесників почала говорити і ходити, а далі від них не відставала. Принаймні Віру Фещук вчителі часто ставили у приклад школярам, на уроках її зошити показували — ось як каліграфічно треба писати. В її атестаті про середню освіту — самі п'ятірки.

Ногами Віра навчилася робити все або майже все.

Не лише каліграфічно писати, а й гарно вишивати. У мене є подарована нею серветка (жодного вузлика на звороті!). Її вишивані вироби розійшлися Україною і закордонням. «Вона мені і цівки для ткання ряден сукала, — хвалить наймолодшу доньку мати, — і грядки допомагала полоти. В хаті прибере, картоплі начистить, за вазонами догляне... Племінників вибавила. Візьме зубами «кульочок» із немовлям, пелюшки поміняє, соску дасть...».

Віра і з сучасною технікою на «ти». З музичною апаратурою, мобільним телефоном, ноутбуком, фотоапаратом, із друзями по скайпу спілкується, рахунки на мобільний поповнює мало не всій вулиці. Вона ще й і вправний візажист: дівчата в чергу стають за її уроками краси. Що казати про Залісся, коли в Києві дівчині стоячи аплодували після того, як вона показала майстер-клас на моделях. До столиці її запросили працівники київського відділення відомої косметичної фірми «Оріфлейм». Вони ж влаштували молодому подружжю весільну подорож.

Так, Віра вже не Фещук, а Омельчук. Торішньої осені вона вийшла заміж за свого односельця і сусіда Петра. Знались ще з дитинства, разом бавилися, хоча хлопець молодший за Віру на кілька років. Подорослішали — почали зустрічатися в компаніях, разом вибиралися на шашлики, на ставок. Дівчина завжди була душею таких вилазок, мала беззаперечний авторитет у тутешньої молоді.

— Зустрічалися п'ять років, — згадує Віра. — За цей час всього було: то сходилися, то розходилися, та Петро таки прислав сватів. Він також із багатодітної родини, рано втратив батька.

На весільному фото — ставний чорнявий жених і симпатична наречена-дюймовочка. Вірина обручка — на золотому ланцюжку на шиї. Весілля було гучне. Спершу в Петра, потім у ресторані Шумська. На вінчання зійшлися мало не всі односельці.

Батьки для найменшої нічого не пошкодували. Господарку мають чималу, тож м'ясо, городина — свої. А на все інше брали кредит у банку. Щоправда, віддали його Фещуки швидко. Одразу після весілля Антоніні Степанівні присвоїли звання «Мати-героїня», а до того належить матеріальна винагорода, тож і за весілля розплатилися, і ще трохи залишилося.

— Навіть працівники ресторану казали, що такого гарного весілля, як у нас із Петром, до того не було, — згадує Віра. — Мені багато людей допомагали. Начальник райуправління соціального захисту Вадим Андрійович Боярський із дружиною, наприклад, дуже гарно прикрасили залу.

Видно, що вона досі живе весільними емоціями. Хоч тепер у Віри клопоти набагато складніші. Я зустрілася з нею в палаті відділення патології перинатального центру «Мати і дитина». До речі, давно не доводилося бачити такої убогості: обшарпані ліжка, лінолеум на підлозі розійшовся, тумбочки без дверцят... А ще холод майбутнім матерям дошкуляв: лежали зодягнуті. Можна лише сподіватися, що держава виділить обіцяні кошти на реконструкцію центру. Вагітність Віри — під контролем медиків, тож час від часу вона в супроводі матері приїжджає на огляд до Тернополя. Я бачила, з якою неприхованою повагою ставилися до неї сусідки по палаті. Для них

вона — живий приклад того, як треба долати перешкоди, ставити собі мету і йти до неї.

Молода сім'я живе у Віриних батьків. У Фещуків дев'ятеро онуків, правнучка, а в дорозі десята онучка. Майбутньому батькові доводиться їздити на будови Києва та інших міст України, щоб прогодувати сім'ю. У селі роботи немає, увесь прибуток — Вірина пенсія з інвалідності, а з народженням дитини витрати незмірно зростуть.

Та можна не сумніватися, що раду собі вони дадуть. Принаймні Віра ніколи не пасувала перед труднощами. У нагороду за мужність майбутній матері — футболка і кепка з логотипом «Голосу України». Хай щастить тобі, Віро!

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

Фото автора.

«Уперше бачу дівчину—інспектора ДАІ»

Робота в Державтоінспекції небезпечна і важка. А мужність цієї жінки варта неабиякого захоплення. Вона вміє все: і поліпшити в очах сильної статі імідж міліції, і піти в патруль, і затримати злісного порушника. Йдеться про інспектора ДАІ міста Києва Анастасію Цибу **(на знімку).**

Впізнати вартового доріг в тендітній симпатичній дівчині можна лише за впевненою поведінкою і уважним поглядом. Раніше Настя жила в маленькому містечку на Чернігівщині. Ще малою, коли поверталася зі школи, частенько бачила регулювальника. Спостерігала, як він вправно показує напрям руху автомобілям і пішоходам. А ще більше школярці подобалася форма вартового доріг. Відтоді Анастасія вирішила: виросте і піде працювати в ДАІ.

Після школи вступила до Донецького юридичного інституту внутрішніх справ України на факультет підготовки інспекторів. Разом із нею на курсі навчалися лише три дівчини. Попервах Настя важко звикала до чоловічого оточення, розпорядку дня, нарядів та стройових оглядів. Ще важчі були перші дні роботи. Адже спочатку працювала і слідчим, і дізнавачем. Як сприймали автолюбителі жінку-інспектора?

— Коли ми проводили рейди з метою запобігання правопорушенням на дорогах, завжди вражала толерантність водіїв. Вони ніколи навіть не сперечалися зі мною. А просто дивувалися: «Вперше бачу дівчину—інспектора ДАІ. Більше б таких». За роки роботи ніколи не було жодних непорозумінь з власниками транспортних засобів, — каже вона.

Нинішній напрям роботи, за словами Насті, дуже специфічний, проте вельми цікавий і різноманітний. Адже вона опікується профілактикою дитячих правопорушень на столичних автошляхах. Основний її обов'язок — лекції у садочках і школах, демонстрування відеороликів з дорожньої грамоти, підготовка та випуск тематичної продукції для юного покоління. «Адже все, що ми донесемо до дітей, отримаємо в майбутньому. Ось, наприклад, такий позитивний момент. Коли приходиш до дитячого садочка з бесідою про правила безпечної поведінки на дорозі, діти реагують по-різному, але завжди одразу встановлюється тиша. Малюки з часом підходять до тебе і починають крутити гудзики, просять поміряти форму... Робота з дітьми — це завжди свято, море гарних емоцій та почуттів», — каже жінка.

Однак на такій нежіночій службі досить важко, і накопичується втома. Відпочивати допомагають театр, книжки, спілкування з друзями та рідними. Красуня стверджує, що завдяки батькам і стала офіцером міліції. Саме ці найрідніші люди їй дуже допомогли, неабияк підтримали. «Хоча спершу казали, що я вибрала не зовсім жіночу професію, що вона небезпечна. Згодом звикли.. Мій чоловік теж інспектор ДАІ. Доля нас звела в навчальному закладі. Він дуже пишається, що я ношу погони і працюю в ДАІ».

Який подарунок хотіла б Анастасія отримати на 8 Березня?

— Навіть не можу і сказати. Мабуть, головне, щоб цей дарунок був від душі та серця.

Олександр ПЕКНИЙ.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ОГОЛОШЕННЯ

21.02.2012 року було викрадено ліцензію на провадження господарської діяльності, пов'язаної із створенням об'єктів архітектури на ім'я Приватне підприємство «Проектно-дослідницький центр архітектури і будівництва імені Городецького», серія АВ № 488399 від 22 грудня 2009 року; свідоцтво платника єдиного податку серія А № 059124 від 29.01.2012 року.

Господарський суд Дніпропетровської області (вул. Куйбишева, 1-а, м. Дніпропетровськ, 49600), Постановою від 01.03.2012 року по справі № 29/5005/1627/2012 визнав банкрутом - Приватне виробниче підприємство «Мебітекс», код ЄДРПОУ 30888403, (пл. Десантників, буд. 1, м. Дніпропетровськ, 49038) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Осадчого Олександра Сергійовича, ліцензія АВ № 307550 від 22.06.2007р. (49005, м. Дніпропетровськ, вул. Чернишевського, буд. 15).

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Сумської області (40011, м. Суми, пр.-т. Шевченка, 18/1) від 06.02.2012р. по справі № 5021/2169/2011 визнано банкрутом та порушено ліквідаційну процедуру щодо Товариства з обмеженою відповідальністю «ІКСЕЛ-АГРО» (42500, Сумська область, смт. Липова Долина, вул. Леніна, 35, код 34072151). Ліквідатором призначено Минюка Дмитра Івановича (ліцензія АВ № 566982 від 05.10.2011р., адреса: 08200, Київська область, м. Ірпінь, вул. Садова, 86-а, кв.209, тел. (067) 6881921). Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Донецької області від 31.01.2012 року по справі № 27/90 Б Фізична особа-підприємець Халімонова Юлія Валентинівна (Донецька область, м. Горлівка, вул. Жукова, б.16, кв. 64, ідентифікаційний номер 30241000685) визнано банкрутом, відкрита ліквідаційна процедура строком на шість місяців - до 31.07.2012 р. Ліквідатором по справі призначено арбітражного керуючого Ригованова Руслана Олександровича (ліцензія серії АВ № 456346, ідентифікаційний номер 2724014716, м. Горлівка, 84617, вул. Свердлова, б.10, кв.1). Претензії до банкрута приймаються протягом двох місяців з дня публікації оголошення.

Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) порушено провадження у справі №5006/42/11Б/2012 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Аквілон», місцезнаходження якого: 83053, Донецька область, м. Донецьк, Будьонівський район, вул. Красноокт ябрська, 111, код ЄДРПОУ 31638260; відомості про розрахункові рахунки відсутні; розпорядник майна - арбітражний керуючий Куліченко Максим Валерійович (ліцензія серії АВ №499026 від 25.11.2009р., адреса місця проживання: Київська область, м. Бровари, вул. Возз'єднання, буд. 5-А, кв. 60).

Про тих, хто завжди у формі

Авторитетно. ***Зі Статуту Збройних Сил України:***
«...за командою «СТРУНКО» ...груди підняти, а все тіло трохи подати вперед; живіт втягти; плечі розвернути...»

Історія Севастополя склалася так, що людина у військовому однострої — картина тут повсякденна. Але навіть у цьому змілітаризованому місті жінка в погонах викликає серед перехожих неабияку зацікавленість.

Думка експерта. З оголошеною Горбачовим «перестройкою» закритий до того Севастополь став відкритим навіть для американських військових кораблів. Під час одного з таких візитів ми познайомились зі старшим помічником командира американського фрегата.

Молодий офіцер добре знав мову «потенційного ворога», й ми бесідували без проблем. Запросили «на пиво». Пішли в місто. Офіцер активно крутив головою, роззираючись довкола. Нарешті запитав: «А, що, у вас є кіностудія?» На наше здивоване «Чому?!» американець відповів: «У нас така щільність на квадратний метр міської площі красивих дівчат — тільки в Лос-Анджелесі. Багато красунь приїздять у Голівуд шукати щастя. Поки оце йдемо, я стільки красунь побачив, що подумав — у Севастополі є кіностудія...»

Заморська арифметика. За даними Пентагона, в армії США служить приблизно 14% жінок. Вони можуть обирати 92% військові спеціальності. Перша жінка повним (чотиризірковим) генералом армії США стала в 2008 році. Всього жінок у генеральських/адміральських званнях серед їхніх військових — понад шістдесят. Серед понад двох мільйонів військових, що брали участь у бойових операціях армії США в Іраку та Афганістані, понад 255 тисяч були військовослужбовці-жінки.

ДУМКА ЕКСПЕРТА

Соціологи та психологи пояснюють: жінки йдуть на військову службу закономірно: через те, що вони потрібні армії, і через те, що вплив жінок у суспільному житті зростає.

Вітчизняна арифметика. У Військово-Морських Силах Збройних Сил України служать 1767 військовослужбовців-жінок. Серед них: офіцерів — 122, у тому числі старших — 44, серед яких два капітани 2-го рангу і один підполковник. Майже стільки ж — 1645 — у ВМСУ жінок на посадах рядового, сержантського та старшинського складу військової служби за контрактом. 39 жінок посіли офіцерські посади, хоча мають старшинські чи сержантські звання. Майже 50% працівників Збройних Сил на українському флоті — жінки.

Здоров'я бажаємо, пані капітан-лейтенант!

Свою долю Юля Дорошенко визначила після школи: у 1995 році пішла вчитися до Севастопольського військово-морського інституту ім. Нахімова (Академія військово-морських сил). І фах обрала не так щоб жіночий — «Гідроакустичне та штурманське обладнання». Можливо, такий крок дівчині «підказав» її дідусь, він колись служив замполітом на крейсері «Молотов». А, може, й двоюрідний брат, випускник того ж таки училища.

Начальник відділення обробки й передачі інформації відділу документованого зв'язку центру телекомунікацій капітан-лейтенант Юлія Дорошенко.

ОФІЦІЙНО

ПРИВІТАННЯ командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України адмірала В. В. МАКСИМОВА з Міжнародним жіночим днем 8 Березня

Дорогі жінки!

Командування, військова рада Військово-Морських Сил Збройних Сил України сердечно вітають вас із Міжнародним жіночим днем 8 Березня!

З жінкою, як і з весною, ми пов'язуємо наші надії на відродження, краще майбутнє. На вас, шановні жінки, лежить споконвічна материнська турбота про дім, дітей, мир і благополуччя. Саме на прекрасній половині людства тримаються духовні й матеріальні засади суспільства. Там, де жінки, як правило, завжди спокій і злагода, там завжди перемагає добро.

Прийміть слова безмежної вдячності за ваші щирість і високе натхнення, якими ви наповнюєте повсякденне життя і працю.

Ми, чоловіки, вдячні вам за любов, розуміння і підтримку, які роблять нас сильнішими, надихають на нові досягнення у ратному труді.

Від усього чоловічого колективу українських військових моряків висловлюю особливу вдячність жінкам-військовослужбовцям. Ви пов'язали свою долю з Військово-Морськими Силами Збройних Сил України, разом із чоловіками сумлінно виконуєте нелегкі службові обов'язки, стійко переносите труднощі військової служби.

Щиро зичу вам, наші любі жінки, здійснення мрій та сподівань, міцного здоров'я, добробуту, подальших успіхів в усіх ваших починаннях! Нехай лагідна посмішка перших променів весняного сонця дарує вам родинне тепло та затишок, а ваші доброта, ніжність, жіночність завжди сповнюють серця радістю і любов'ю, будуть і надалі запорукою миру.

Бажаю вам гарного весняного настрою, і хай вам щастить!

З повагою,
командувач Військово-Морських Сил Збройних Сил України
адмірал В. В. МАКСИМОВ.

Юлія, як з'ясувалося пізніше, тоді обирала не тільки професію, а й долю — саме в училищі познайомилася з однокурсником Сергієм Дорошенком. Після того як отримали дипломи та офіцерські кортики, обидва лейтенанти зіграли весілля — подвійно лейтенантське!

Сьогодні Юлія Володимирівна у званні капітан-лейтенанта керує колективом із десяти підлеглих — вона начальник відділення обробки і передачі інформації відділу документованого зв'язку центру телекомунікацій у штабі українського флоту. Її чоловік Сергій Васильович має неабиякий командний досвід (капітан 2-го рангу, свого часу був командиром корвета «Луцьк», не раз виконував бойові завдання в Середземному морі, зараз очолює підрозділ бойової підготовки центру морських операцій ВМС України). Його дивує: як можна впоратися з колективом, що складається з дівчат та жінок?!

Можливо, розгадати цей «гордіїв вузол» допоможе щоденна життєва практика офіцерської сім'ї? Адже, за словами Юлії Володимирівни, їх донечка Софійка, хоч і вчиться лише в другому класі, в домі субординаційними формальностями майже не заморочується — дозволяє собі керувати і капітан-лейтенантом, і капітаном 2-го рангу. Що зайвий раз свідчить: уміння командувати не залежить ні від віку, ні від військового звання — це талант, з ним треба народитися. Очевидно, що певна залежність є від статі керівника-командира — жінки в цьому (і в цьому — теж!) талановитіші за чоловіків.

ЗАМОРСЬКА АРИФМЕТИКА

Загальна кількість військових у Франції — 340 тисяч осіб. Кожен сьомий — дівчина чи жінка: майже 50 тисяч. Якщо в 2001 році жінок було лише 9%, то до 2009-го — вже 15.%

Думка експерта. Мій знайомий, киянин із діда-прадіда, в недалекому минулому — ізраїльський поліцейський і мешканець Єрусалима, а зараз севастополець, з особливим теплом згадує про своїх товаришок по службі: «Дуже надійні партнери при виконанні складних завдань. І точні до найменших деталей у виконанні наказів. Навіть тих, над якими чоловіки вагаються.

Дуже влучно стріляють із гвинтівок та автоматів. Трішки гірше з пістолета — зі всього нашого підрозділу тільки в мене результат був кращий, аніж у наших дівчат».

Заморська арифметика. Згідно із законом про військову службу, в Ізраїлі до армії забирають жінок із вісімнадцяти років, але тільки незаміжніх і якщо вони не мають дітей.

З 2003 року служба в ЦАХАЛі для жінок триває 36 місяців. Понад третина особового складу ізраїльської армії — прекрасна стать. Чверть офіцерів — також прекрасної статі.

У 2009 році вперше в історії Армії оборони Ізраїлю військовослужбовці-дівчата закінчили школу снайперів: їх було тринадцять із шістнадцяти випускників.

Заморська арифметика. За останнє десятиліття кількість жінок-військовослужбовців у Росії подвоїлась. В армії понад 12 відсотків посад займають представниці прекрасної статі. В міноборони РФ служить 5,6 тисячі жінок-офіцерів і 26,5 тисячі жінок-прапорщиків.

Прес-служба міністерства стверджує, що 710 жінок-військовослужбовців брали участь у бойових діях.

Сторінку підготували беззастережно віддані жіночій красі

Микола МАГДИЧ, підполковник запасу, власкор «Голосу України» у Севастополі;

Василь БАТАНОВ, сержант запасу.

Севастополь.

Фото Василя БАТАНОВА та Миколи МАГДИЧА.

Здавна жінки на полі бою супроводжували мужчин — чи то як сестри милосердя, чи як маркітантки, чи як військові музики (фото зроблено минулого літа під час історичної реконструкції Альмінської битви, що відбулася поблизу Севастополя у вересні 1854 року, — жінки спеціально на реконструкцію бою приїхали з Франції, Італії та Великої Британії)

І жінки, й чоловіки службою у французькому війську задоволені... Бо не тільки жіноча краса, а й натхненна музика в жіночому виконанні додають службової наснаги (знімок зроблено влітку 2011 року під час візиту французького військового оркестру до Севастополя на фестиваль «Military tattoo»).

Вони потрібні армії, бо з ними перемагає добро

ПрАТ «Київстар» інформує про введення нових тарифних планів для абонентів передплаченого зв’язку Київстар та DJUICE та контрактних не корпоративних абонентів

Цим ПрАТ «Київстар» інформує про те, що з 15.03.2012 року вводяться нові тарифні плани «Базовий», «Легкий», «Єдина країна», «XXL» для абонентів передплаченого зв’язку Київстар та DJUICE та контрактних не корпоративних абонентів на таких умовах:

Види послуг рухомого (мобільного) зв’язку	Тарифний план «Базовий» для абонентів передплаченого зв’язку Київстар	Тарифний план «Легкий» для абонентів передплаченого зв’язку DJUICE	Тарифний план «Базовий» для контрактних не корпоративних абонентів	Тарифний план «Єдина країна» для абонентів передплаченого зв’язку Київстар та контрактних не корпоративних абонентів	Тарифний план «XXL» для абонентів передплаченого зв’язку Київстар та контрактних не корпоративних абонентів
Щоденна абонентна плата, грн	Відсутня	Відсутня	Відсутня	1,25	3,50
Щомісячна абонентна плата, грн	Відсутня	Відсутня	15,00	Відсутня	Відсутня
Послуга «Традиційний доступ до мережі Інтернет з використанням технології GPRS та EDGE», грн, за 1 Мб	6,00	6,00	6,00	6,00	0,10
Вихідні та переадресовані дзвінки (передавання інформації голосом) на телефонні номери абонентів мереж рухомого (мобільного) «Київстар», «Голден Телеком» і «Beeline», грн, за секунду	0,20	0,20	0,10	0,20	0,20
Вихідні та переадресовані дзвінки (передавання інформації голосом) на телефонні номери абонентів інших мереж мобільного (рухомого) і фіксованого зв’язку українських операторів телекомунікацій при використанні щоденного обсягу тарифних хвилин, грн, за секунду	Не надається	Не надається	Не надається	0,15	Не надається
Щоденний обсяг послуг, що надається в рахунок абонентної плати					
Кількість нетарифікованих хвилин, що можуть використовуватися для здійснення вихідних дзвінків на телефонні номери абонентів мереж рухомого (мобільного) «Київстар», «Голден Телеком» і «Beeline», хвилин	Не надається	Не надається	Не надається	50	200
Кількість тарифних хвилин, що можуть використовуватися для дзвінків на номери абонентів мереж інших операторів мобільного (рухомого) та фіксованого зв’язку України, хвилин	Не надається	Не надається	Не надається	30	Не надається
Кількість нетарифікованих хвилин, що можуть використовуватися для дзвінків на телефонні номери абонентів мереж інших операторів мобільного (рухомого) та фіксованого зв’язку України, хвилин	Не надається	Не надається	Не надається	Не надається	30
Обсяг GPRS-трафіку для користування послугою «Традиційний доступ до мережі Інтернет за технологією GPRS та EDGE», що надається в рахунок абонентної плати, Мб	Не надається	Не надається	Не надається	Не надається	50

Плата за з’єднання дзвінка - не справляється; Тариф на передавання текстового повідомлення на телефонні номери абонентів мереж українських операторів рухомого (мобільного) зв’язку та операторів фіксованого зв’язку стандарту CDMA, грн, за повідомлення - 0,50; Тариф на передавання текстового повідомлення на телефонні номери абонентів мереж іноземних операторів телекомунікацій, грн, за повідомлення - 1,20; Тариф на передавання мультимедійного повідомлення на телефонні номери абонентів мереж українських операторів рухомого (мобільного) зв’язку та операторів фіксованого зв’язку стандарту CDMA, грн, за повідомлення - 1,00; Тариф на передавання мультимедійного повідомлення на телефонні номери абонентів мереж іноземних операторів телекомунікацій, грн, за повідомлення - 5,00; Тариф на надання послуги WAP-доступу до мережі Інтернет із використанням технології GPRS та EDGE, грн, за 1 Мб - 12,00; Тариф на вихідні та переадресовані дзвінки (передавання інформації голосом) на телефонні номери абонентів інших мереж мобільного (рухомого) і фіксованого зв’язку українських операторів телекомунікацій, грн, за секунду - 0,70.

Усі тарифи наведені в гривнях, з урахуванням ПДВ. Додатково зі споживачів утримується збір до Пенсійного фонду в розмірі 7,5% з вартості послуг, без урахування ПДВ.

Після кожного поповнення особового рахунку абонентом, що обслуговується за умовами тарифного плану «Базовий» для абонентів передплаченого зв’язку Київстар або «Легкий», скретч-картою будь-якого номіналу або шляхом поповнення особового рахунку через електронний канал на 40 (сорок) гривень та більше одним платежем, за телефонним номером Абонента підключається спеціальний тариф на дзвінки (передавання інформації голосом) на телефонні номери абонентів мереж рухомого (мобільного) зв’язку «Київстар», «Beeline», «ГолденТелеком», що становить 0,10 грн за секунду. Плата за підключення спеціального тарифу не справляється. Строк дії спеціального тарифу становить 30 (тридцять) діб, що починає спливати з наступної доби і до 23:59:59 год. тридцятої доби, після підключення спеціального тарифу;

Тарифікація вихідних та переадресованих дзвінків (передавання інформації голосом, передача даних та факсимільних повідомлень) є посекундною та здійснюється в першу секунду кожної хвилини розмови, секунди з другої по шістдесяту кожної хвилини розмови не тарифікуються. Списання кожної окремої хвилини, що входить у щоденний обсяг послуг і надається в рахунок абонентної плати, здійснюється в першу секунду кожної хвилини розмови.

Більш детальну інформацію абоненти зможуть отримати за телефонами 466 (дзвінки з телефонних номерів мережі «Київстар» не тарифікуються), (044) 466 24 66 (дзвінки з телефонних номерів мереж фіксованого зв’язку чи номерів мереж інших операторів рухомого (мобільного) зв’язку - згідно з діючими тарифами), та на Інтернет-сайті: www.kyivstar.ua таwww.djuice.ua

ПрАТ «Київстар» Адреса: просп. Червонозоряний, 51, м. Київ, 03110

Просимо вважати недійсною втрачену ліцензію та додаток до неї серія АВ №596510 на господарську діяльність пов'язану із створенням об'єктів архітектури (наказ №8-л від 11 жовтня 2011 року), яка видана ТОВ "УКРЛІФТ-ІНВЕСТ" Інспекцією державного архітектурно-будівельного контролю в м. Києві.

Постановою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під.) від 22.02.12 р. по справі № 5023/7271/11 визнано банкрутом ПАТ "Грант-Оіл" (код ЄДРПОУ 25180486, адреса: 62495, Харківська область, Харківській район, смт Васищеве, вул. Промислова, буд. 19) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ткаченка Олександра Анатолійовича (ліц. АВ № 498990 від 17.11.2009 року, код 2973925399, адреса реєстрації: 61033, м. Харків, вул. Митрофанівська, буд. 31, тел. 050-402-06-62).

Постановою Господарського суду Рівненської області (вул. Набережна, 26а, м. Рівне, 33013) від 22.02.2012 р. по справі 8/30, визнано банкрутом ТзОВ компанія "Інвестжитлобуд", 33025, м. Рівне, вул. Погоринська, 82, код ЄДРПОУ 30841150, р/р 26005449024001 в КБ "Приватбанк" м. Рівне, МФО 333391 та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Франка Олега Павловича, ліцензія № 566988 від 10.10.2011 р. (33001, м. Рівне, вул. Гур'єва, 13).

Господарський суд Київської області (01032, м. Київ, вул. Симона Петлюри, буд. 16) визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру стосовно Приватного підприємства "Візія" (08150, Київська обл., Києво-Святошинськнй р-н., м. Боярка, вул. Хрещатик, буд. 43, ідентифікаційний код 37074717; п/р № 26007735051900 в ПАТ "Брокбізнесбанк", м. Київ, МФО 300249) постанова № Б11/023-12 від 29.02.2012 р. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Вершиніна Андрія Олександровича (поштова адреса: 02093, м. Київ-93, а/с 58; ліцензія серії АВ № 456329 від 27.01.2009 р.). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою ліквідатора та Господарського суду Київської області.

Постановою господарського суду Дніпропетровської області у справі № 29/5005/1601/2012від 01.03.2012 р. Товариство з обмеженою відповідальністю "ВІСТА АЛЬЯНС" (код ЄДРПОУ 37172622, адреса: 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Фрунзе, буд. 4) було визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру у справі строком на три місяції, ліквідатором призначено Арбітражного керуючого - Козаченко Володимира Михайловича (проживає за адресою: 49000, м. Дніпропетровск, вул. Гоголя, буд. 6, кв. 29, який діє на підставі Ліцензії АВ № 482011). У разі наявності грошових вимог до банкрута просимо всіх кредиторів у місячний строк з дати публікації цього оголошення надсилати відповідні заяви про визнання грошових вимог на адресу ліквідатора: 49000, м. Дніпропетровск, вул. Гоголя, буд. 6, кв. 29. Вважати недійсними установчі документи, печатки та штампи Товариства з обмеженою відповідальністю "ВІСТА АЛЬЯНС" (код ЄДРПОУ 37172622).

Інформація про продаж майна на аукціоні:

Організатори аукціону: УУТБ та Брокерська контора ТОВ "Брок-Бізнес-Плюс". Продається майно ПП "Шляхбуд":ЛОТ № 1: автомобіль ЗИЛ-ММЗ-554 реєстраційний № 05061 СВ. Опис та стан майна: частково розукомплектований, потребує ремонту, підлягають заміні корозійно пошкоджені передні крила. Початкова ціна: 4389,58 (чотири тисячі триста вісімдесят дев'ять грн. 58 коп.) в т.ч. ПДВ. Сума застави: 500 грн. (п'ятсот грн.) без ПДВ. Умови продажу: протягом 3-х (трьох) банківських днів з дня проведення аукціону Покупцю (переможцю аукціону):провести розрахунки за придбане майно; відшкодувати брокерській конторі суму винагороди в розмірі 10% від суми коштів одержаних від продажу майна, але не менше 1000 грн. та компенсувати витрати в розмірі 1500,00 грн. пов'язані з організацією та проведенням аукціону; засоби платежу для фізичних та юридичних осіб - грошові кошти; всі витрати пов'язані з нотаріальним оформленням договору купівлі-продажу майна та сплата державного мита здійснюється за рахунок Покупця (переможця аукціону); у випадку відмови від підписання Покупцем протоколу аукціону або договору купівлі-продажу майна, гарантійний внесок (сума застави) Покупцю (переможцю аукціону) не повертається; повернення суми застави іншим учасникам протягом трьох діб після проведення аукціону. Аукціон буде проведений "06" квітня 2012 року об 11.30 год. за адресою: Сумська обл. м Шостка. вул. Леніна, 23 А, оф.7. Кінцевий термін прийняття заяв для участі в аукціоні - за 3 (три) робочі дні до дати проведення аукціону. Реєстраційний внесок за лот - 102 грн. 00 коп. в т.ч. ПДВ та сума застави без ПДВ вносяться окремо на Р/р 26009000083117 в АТ "Ерсте Банк" м.Київ, МФО 380009, Код 36848869 ТОВ "Брок-Бізнес-Плюс". За детальною інформацією звертайтесь в робочі дні за тел. (05449)21430, моб. (097) 926 35 77, з 9.00 до 17.00 год., в термін з моменту публікації оголошення про продаж майна до дня припинення прийняття заявок на участь в аукціоні.

Постановою господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8 під.) від 28.02.12 р. по справі № 5023/10599/11 визнано банкрутом ТОВ "СВД СТАНДАРТ" (код ЄДРПОУ 33897740, адреса: 62495, Харківська область, Харківській р-н, смт Васищеве, в'їзд Орешкова, буд. 7-А) та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено голову ліквідаційної комісії Ткаченка Олександра Анатолійовича (ідентифікаційний код 2973925399). Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцятиденного терміну від публікації оголошення за адресою ліквідатора: 61033, м. Харків, вул. Митрофанівська, буд. 31, тел. 050-402-06-62.

ВАТ "Страхова компанія "Нова"

повідомляє про те, що у зв'язку з втратою бланків полісів ОСЦПВВНТЗ серії АА/5956176, АА/5956177 та бланків спеціальних знаків АА/5956176, АА/5956177 вважати їх не дійсними.

З метою пошуку потенційних покупців ліквідатор та комітет кредиторів ВАТ "Васильківський шкірзавод" (Київська обл., м. Васильків, вул. Володимирська,74, код ЄДРПОУ 00307862) оголошують про продаж на відкритих торгах майна підприємства: шкіряний напівфабрикат; готова шкіряна продукція, хімічні препарати для виготовлення шкіри, а також товарно-матеріальні цінності господарського призначення, що зберігаються на складі підприємства.

Ознайомитись з повним переліком майна та його вартістю можна звернувшись за телефоном: (095) 846 85 45 або надіславши запит за електронною адресою: S.Shvachka@gmail.com., адреса для поштової кореспонденції: 02002, м. Київ, а/с 296.

Заявки приймаються протягом 5 днів з моменту публікації оголошення.

Українська універсальна біржа "Капітал" 20 березня 2012 р. об 11-00 год. за адресою: м. Київ, вул. Шота Руставелі, 44 (конференц-зал ТОВ "АГРОМАТ-Центр") проводить аукціон по продажу майна ФОП Розгон Геннадія Анатолійовича, яке знаходиться за адресою: Львівська обл., Дрогобицький район, с. Модричі, вул. Дрогобицька, 85, а саме:

№ лота	№ п/п	Найменування майна	Загальна площа	Початкова ціна, грн. без ПДВ.
1	1	Нежитлова будівля, ресторан "Колобок" (літ. "А")	463 кв.м	2 256 171,10
	2	Земельна ділянка для будівництва і обслуговування кафе-бару	0,9140 га	243 828,90
		ВСЬОГО		**2 500 000,00**

Загальна вартість складає 2500000,00 (два мільйона п'ятсот тисяч) гривень 00 копійок, без ПДВ.

Ознайомитись з об'єктами та переліком майна можна щоденно крім вихідних та святкових днів за місцем їх розташування попередньо зателефонувавши: (067)2311521

До початку аукціону учасники сплачують:
- гарантійний внесок у розмірі 5 % від початкової ціни лоту (без ПДВ) на поточний рахунок організатора біржових торгів 260073251501 у відділені "Регіональне управління ПАТ "Комерційний банк "Даніель" у м.Києві, МФО 380980, код ЄДРПОУ 34003533; отримувач - Українська універсальна біржа "Капітал".
- реєстраційний збір 17 грн. з ПДВ, на поточний рахунок організатора аукціону 260073251501 у відділені "Регіональне управління ПАТ "Комерційний банк "Даніель" у м. Києві, МФО 380980, код ЄДРПОУ 34003533; отримувач - Українська універсальна біржа "Капітал";

Квитанції або платіжні доручення про сплату подаються разом з заявкою на участь в аукціоні.

Кінцевий термін прийняття заяв на участь в аукціоні - три дні до початку аукціону.

Додаткову інформацію, щодо умов участі в аукціоні можна отримати за адресою:

м. Київ, вул.Шота Руставелі,44, офіс 6 та за телефонами: (044)569-59-21, 569-59-22.

Розпорядок роботи: понеділок - п'ятниця з 9.00 до 18.00.

Господарський суд АРК (95003, м. Сімферополь, вул. О. Невського / Річна, 29/11) ухвалою від 27.01.2012р. припинив провадження у справі №5002-12/9994-2008 про банкрутство Колективного підприємства "Кримська мехколона №8" (95001, АРК, м. Сімферополь, вул. Крилова, б. 135 , код у ЄДРПОУ 00132470) у зв'язку із затвердженням мирової угоди. Пропоную посадовим особам та членам підприємства, учасникам керівних органів обрати керівника КП "Кримська мехколона №8" в порядку, встановленому Статутом. На період до обрання виконуючим обов'язків керівника є арбітражний керуючий Стоцький Петро Володимирович (ліцензія АВ №470247 від 13.03.2010р.; адреса: 95026, м. Сімферополь, вул. Набережна, 83-а, кв. 37, т.м. 050-360-41-78).

КУРІНЬ

№ 44 (5294) СЕРЕДА, 7 БЕРЕЗНЯ 2012

Сьогодні на більшій частині території України синоптики прогнозують холодну без опадів погоду, лише в північній та східній частинах країни місцями невеликий сніг. На дорогах ожеледиця. Вітер північний, 5—10 м/с. Нічна температура на переважній частині території України 7 березня становитиме 10—15, в Карпатах, а 8 березня на півночі Лівобережжя — до 20 градусів морозу. Вдень термометри покажуть 2—7 морозу. В Криму і на півдні Одещини вночі очікується 7—12 градусів морозу, на Південному узбережжі Криму 2—4 морозу, вдень температура повітря коливатиметься від 2 морозу до 3 градусів тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 7 БЕРЕЗНЯ

1573. Іван Федоров відновив друкарню у Львові. **1856.** Народився український художник, фольклорист та етнограф Порфирій Мартинович. **1876.** Американський винахідник Александер Грем Белл запатентував телефон. **1932.** Народився український режисер Володимир Дахно, котрий створив серіал мультфільмів про козаків. **1960.** В СРСР сформовано першу групу космонавтів із двадцяти військових льотчиків. **1967.** У Радянському Союзі запровадили п'ятиденний робочий тиждень із двома вихідними. **1983.** Помер один із найвідоміших агентів радянської зовнішньої розвідки Дональд Маклейн. **1992.** Зіграно перші матчі першого футбольного чемпіонату незалежної України.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фотоетюд Олександра КЛИМЕНКА.

Мал. Костянтина КАЗАНЧЕВА.

Рекламу, як і жінку, вислухай і зроби по-своєму.

ФЕМІНІЗМИ

Шерше ля 8 Березня!

☞ ***За дружинами найкраще стежать одноокі чоловіки.***

☞ ***Чого ж очікувати від роду людського, якщо він більш як наполовину складається з жінок!***

☞ ***Жінка — відлунна чоловіка, тому сперечатися з нею безглуздо.***

☞ ***Світ вижив завдяки жіночій брехні.***

☞ ***Жінка без телефону — все одно що чоловік без телевізора.***

Борис РЕВЧУН.

Більше читайте в «Курені»: www.golos.com.ua

Чорний кіт

Чоловік везе жінку до пологового будинку. Як раптом чорний кіт перебігає дорогу.

— Ой, — скрикнула жінка, — переживаю, щоб дитина не була чорна.

— А то чого? — стривожився чоловік.

— Хіба не бачив чорного кота, що перебіг нам дорогу?

— Ну, бачив, то й що?

— Боже, як він глянув ну, котюга, — в мене аж серце затремтіло.

— Верзеш казна-що. Згадай: «Кіт-воркіт біля воріт чеше лапкою живіт...». Не бери собі в голову.

— Е ні, то недобре, чує моє серце біду...

Біля полового будинку. Породілля виглядає з вікна, а чоловік питає:

— Ну як там?

— А хай би той котюга, здох, — голосить жінка. — Вродилося ще чорніше за того кота. Треба було повернути назад. Не послухав — маєш, що зробив...

Повертається чоловік додому, а там його стрічають.

— Як справи, синку, — запитує дід Нестор.

— У всьому винен чорний кіт, діду. Перебіг нам дорогу, коли я віз жінку до пологового будинку. Вродилося чорне дитя, як антрацит. Най його шлях трафить з котами.

— Так, так, синку. Мушу тобі сказати, що коли віз твою маму до пологового будинку, — нам дорогу баран перебіг.

Станіслав ГРИНДА.

СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Чи знаєте ви, що...

...теплоту жіночих рук не замінить і 20 котелень «Теплокомуненерго»?!

Досить дрихнути!

У кожному чоловікові спить поет, просто не кожній жінці вдається його в ньому розбудити

Щоб знав!

Якщо жінка не права, значить, так мужика й треба!

Порада

Ніколи не намагайтеся переробити жінку — нехай вона так і залишається самою досконалістю!

Я до кого звертаюся?

А навіщо жінці чути саму себе, якщо все це вона каже тобі?

А як же інакше?!

Спочатку, звісно, було слово — не могла ж жінка мовчати!

Рибонька

Людина шукає, де краще, а жінка — вона ж рибонька!..

Ностальгічне

Хіба це шампанське? От раніше були жінки!..

Ознака

Якщо жінка — не ангел небесний, значить, вона не жінка.

Основи філософії

Свідомість жінки визначає її язик.

Абсурд

Не може жінка два рази в тій самій сукні казати чоловіку «ні!».

Чоловікові на замітку

Жінка, яка точно знає, чого вона хоче, ще просто не знає, що вона вже перехотіла.

Через терни до зірок

Жінку до перемоги ведуть її ніжки.

Олександр ПЕРЛЮК.

А по закону як?

Чи потрібно відпрацьовувати дружині два календарні тижні з дня подачі заяви на розлучення?

Йосип БІЛОСКУРСЬКИЙ.

Більше читайте в «Курені»: www.golos.com.ua

Мал. Вадима СИМИНОГИ.

ДОШКА ПОШАНИ

Що таке чмирити?

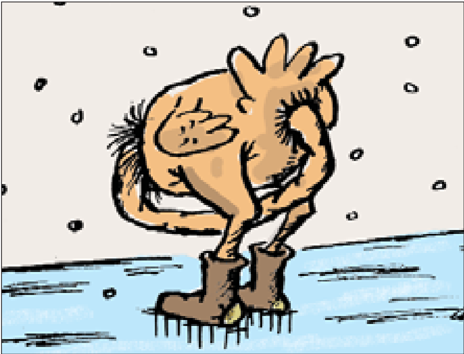

Інна Богословська, політик:

— Чиновники вже зняли страусові туфлі. Тепер головне — не чмирити одне одного.

Від чергового:

— Поясніть народу, що таке «чмирити»? Це щось м'яке — як страусові туфлі, чи тверде — як страусові яйця?

Перед входом витирайте ноги

Ірина Луценко, дружина екс-голови МВС Юрія Луценка (про підтримку колективу під час судового процесу над чоловіком. Нагадаємо, що судді на чолі з Вовком засудили Ю. Луценка до чотирьох років в'язниці з конфіскацією майна):

— Ніхто з них за цей рік не покинув компанію. Усі вони ходили на акції підтримки. Багато хто з них були на судовому процесі. І на мій день народження вони подарували мені шкуру молодого вовка. Вони сказали: «Ірино Степанівно, киньте її під ноги, витріть ноги об цю шкуру, тому що це залишки тієї судової системи, яка діє в Україні».

Від чергового:

— Раджу вам цю шкуру покласти перед входом до Печерського суду. І нехай усі, кому шкода Вовка, заходять до суду на руках.

Із життя Бобика

Олександра Кужель, політик:

— Своїм ставленням до Тимошенко влада винесла вирок усім жінкам України. А жінок України злити не можна: ми — більша частина виборців країни. Ми за своїх дітей, чоловіків, країну порвемо вас, як бобиків.

Від чергового:

— А бобики — вони розумні. Вони не всіх жінок дражнять, деяких підкуповують. І спробуй тоді до бобика підступитися!

Чому?..

Наталія Вітренко, лідер ПСПУ:

— Чому Тягнибок, який ніхто і звати його ніяк, постійно не злазить із телеекранів? Чому там немає Вітренко — двічі кандидата в Президенти, народного депутата двох скликань, академіка трьох академій, доктора наук, професора?

Від чергового:

— Тому що поки зачитуватимуть усі ваші регалії, народ подумає: «Невже знову Брежнєв помер?!». І піде пиво пити.

Жертва корупції...

Мікаель Борг-Хансен, посол Данії в Україні: (запитання журналіста: «Що було б у Данії, якби захотіли корумпувати політика і подарували йому квартиру, наприклад?)

— Знаєте, як у нас це буває? Член датського уряду мала дуже велику квартиру, 150 квадратних метрів. Хоча в декларації було записано, що в неї маленький будинок у селі.

Від чергового:

— 150 квадратних метрів?! І це ви називаєте політичною кар'єрою?

Мал. Вадима СИМИНОГИ, Миколи КАПУСТИ.

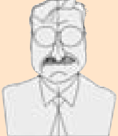

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Наступний номер газети «Голос України» з телепрограмою вийде 13 березня 2012 року

Над номером працювали: Віталій ЖЕЖЕРА, Дмитро ПОТАПЕНКО, Сергій БОРИСЕНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2012 рік

Для фізичних осіб:
40224 — 10 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 8 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 30 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 100000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 23786

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»